

ΣΑΛΠΙΓΓΕ!

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ Α'

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 3

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΑΘΗΝΗΣΙ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 3	1891	ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΔ. ΣΤΑΗ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΞΑΜΗΝΟΣ..... » 2	ΜΑΡΤΙΟΣ	(ὁδ. Σταδίου, 13)
ΕΝ ΤΗΣ ΑΔΑΛΟΔΑΠΗΣ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 3		ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 25.		ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σάλπιγξ. — Μία ὄρφανή. — Κωνσταντινούπολις καὶ περίχωρα. — Ὁ Σταυρός, ὑπὸ Δ. Κ. — Ὁ Ἀκροβάτης. — Μιᾶ πρώτη. — Ζητήματα καὶ ἀπαντήσεις. — Ὁ πατήρ. — Συμβουλαί. — Βιβλιογραφίαι. — Δηλώσεις συνεργασίας. — Αἰνίγματα. — Ἀλληλογραφία.

Ἡ ΣΑΛΠΙΓΓΕ!

Τα-ρά! τα-ρά! τα-ρά! ταρά!

— «Ἐμπρός, ἐπάνω ὅλοι!» φωνάζει ἀγρίως σκυθρωπὸς λοχίας, μὲ μαῦρον μύστακα καὶ ὑπογένειον, ὅστις ἀνιστάμενος ἐκσπενδονίζει ζεῦγος ἀρβυλῶν κατὰ τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων τῆς διμοιρίας στρατιωτῶν, οἵτινες μακαρίως εἰσέτι ρέγγονται... «Ἐ, παληόσκυλα, ἐπάνω!

Ἡ ὥρα εἶνε τρεῖς τοῦ ὄρθρου. Σκότος βαθύ, σκότος ἀποτρόπαιον, μόλις βλέπει ὁ εἰς τὸν ἕτερον.

Εἰς στρατιώτης ἡμίγυμνος εἰσέτι, πλησιάζει τὸ ἀεριοφως καὶ τὸ ἀνάπτει....

Εἰς πέντε λεπτὰ ὅλοι εἶνε ἐπὶ ποδός· ἄλλος τρίβει τὰ ὑποδήματα, ἄλλος τυλίγει τὰς κουβέρτας, ἄλλος διπλώνει τὸν μανδύαν ἐπὶ τοῦ σάκκου, ἕτερος ἐμπορπάται, ἐνῶ ὁ πλησίον του ἐφαρμόζει τὴν παλάσκαν εἰς τὴν μέσην. Τὸ ἔδαφος ἐκ τῆς κινήσεως ἀναδίδει κονιορτόν, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε πυκνή, βαρεῖα, δυσάρεστος. Ἐὰν εἰσέλθετε, θὰ ἀναχαιτισθῆτε ἀπὸ τὴν δυσωδιάν. Εἶνε τὸ ἀπροχώρητον. Τί ἐλεεινὴ ἀτμόσφαιρα...!

— Τα-ρά! ταρά! τα-ρά! ταρά!

Εἶνε τὸ σάλπισμα τῆς προσοχῆς. «Ὅλοι εἰς τὴν γραμμὴν» τὸ παράθυρον ἠνοιχθῆ καὶ ἡ αὐγὴ ρίπτει γλυκύτατον λυκόφως... Μερικὰ νέφη ρόδινα πλέκονται εἰς σχήματα παρδαλά καὶ παράξενα...

Δὲν ἀκούεται ἡ ὁ βῆξ τῶν στρατιωτῶν. Καὶ βῆξ ἀδιάκοπος ὡς ἐκ τῆς πρῶνιης δρόσου, ἥτις εἰσελαύνουσα, φαίνεται ὡσεὶ παλαιούσα κατὰ τῆς θερμῆς ἐκείνης καὶ μεμολυσμένης ἀτμοσφαιρας... Ἀλλὰ

πόσοι ἄνδρες! Πλήρης διμοιρία! Παλληκάρια δροσερά, εὐσταλῆ καὶ ὑψικόρυφα, ὡς λεῦκαι. Εἶνε ἡ πρώτη διμοιρία τοῦ συντάγματος... Ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος· εἶνε ὅλοι παρόντες...

Τα-ρά ταρά! ταρά ταρά! τὰ! τὰ!

Εἶνε σάλπισμα ἀναχωρήσεως. Εἰς ἐπιλοχίας ἰσχνός, ξηρός, κίτρινος, νευρικός, ταχύς ὡς βέλος εἰσέρχεται καὶ φωνάζει:

— Λοχία, ἔξω τὴν διμοιρίαν!... Ἐ, ποῦ ἔχεις τὰ μυαλά σου. ἔξω... Ἐ, ζῶν!

Καὶ ὀρμαῖ ἔξω τοῦ παραπήγματος ἡ διμοιρία.

Τί δοῦπος βημάτων, τί κλαγγὴ ὀπλων. Εἶνε μία ὀρχήστρα αὐτὸς ὁ θόρυβος!

Ἐξω εὐρίσκετο ὅλον τὸ σύνταγμα εἰς παράταξιν.

Ὁ Συνταγματάρχης ἐφιππος τρέχει ἄνω καὶ κάτω. Ἀσυνήθης ταραχὴ καὶ θυμὸς τὸν κατέχουσι. Φαίνεται ὅτι κἄτι τι συμβαίνει. Καὶ καλπάζει ἀνὰ τὸ σύνταγμα...

— Τα-ρά! τα-ρά! ταρά τα! τὰ! τὰ!

Ἀναφορὰ Συντάγματος. Διαρκεῖ ὑπὲρ τὸ δέον μακρότερον. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀτενίζουσιν ἀλλήλους καὶ οἱ στρατιῶται ὡς ζύλα ἀναμένουσι...

— Ταρά! ταρά! τα-ρά τα!

Τὸ σύνταγμα βαδίζει... Μακρὰν ἀναφαίνονται νέφη κονιορτοῦ, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀκούονται πυρά...

Ὁ Συνταγματάρχης καλπάζει... Διατάσσει τὰ τάγματα εἰς φάλαγγας λόχαν... Βραδύτερον προπέμπει τὰ βέλη: τοὺς ἀνιχνευτὰς καὶ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν... Εἶνε ἡ πρώτη διμοιρία· εἶνε ἡ θαλερά, ἡ ὀργῶσα, ἡ εὐάνδρος διμοιρία, ἥτις τρέχει εἰς τὰ ἔμπρός, εἰς τὸν... θάνατον...

Αὕτη πλησιάζει ὀλονέν... Σχεδὸν χάνεται ἀπὸ τὰ ὄμματά των... Εἶνε ἐντὸς τοῦ κονιορτοῦ...

Μόλις ἀκούεται ἕν ἀσθενὲς

τὰ! τὰ! τὰ! τὰ!

Εἶνε τροχάδην... Ἀκούονται πυροβολισμοὶ μπαμ! μπαμ! μπαμ!...

Μερικοὶ κρότοι εἶνε κωφοί, εἶνε ἀπαίσιοι, σχεδὸν ἠχεῦσιν ὡς ἠχώ πυροβολισμῶν...

Καπνός, καπνός, καπνός πανταχού....
Δέν φαίνεται τίποτε πλέον... Δέν ἀκούεται τίποτε...

— Έμπρός, φωνάζει ἀγρίως προχωρῶν ὁ ταγματάρχης τοῦ α' τάγματος. Έμπρός... Νά προχωρῶσι καὶ αἱ ἄλλαι διμοιρίαι... Εἰς ἀκροβολισμόν! Δευτέρα-τρίτη-τετάρτη-ἐμπρός! Ἡ μία διαδέχεται τὴν ἄλλην. Τοὺς νεκροὺς διαδέχονται οἱ ζῶντες.

Ταρά! ταρά! τὰ! τὰ! τὰ! τὰ! τα-τα!...
Ὁ ἐχθρὸς ἀπεκρούσθη... Αἱ θέσεις του κατελήφθησαν...

Οἱ τραυματῆαι κατὰ δεκάδας κείνται τῆδε καὶ κείσε! νεκροὶ δὲ πόσοι;...

Μία ὀλόκληρος διμοιρία...
Ταρά! ταρά! ταρά! ταρά!... τὰ!
Τὴν νύκτα ἐπιστρέφουσιν οἱ ζῶντες εἰς τὰ παρηγήματα.

Γίνεται ἀναφορά ἐν ἐκάστῳ λόχῳ. Ἀναγινώσκονται οἱ κατάλογοι, ἐν ἐκάστῃ διμοιρίᾳ.

Αἰφνης εἰσέρχεται ὁ ἐπιλοχίας, ὁ ἰσχνός καὶ ὠχρὸς πλήρης ὀργῆς εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς α' διμοιρίας του καὶ μακρόθεν εἰσέτι φωνεῖ:

— Σκυλιά, τί διάβολο, ἀκόμη νὰ φέρετε τὴν ἀναφορὰν...

Ἄλλ' εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.
Οὐδεὶς πλέον ἔζη ἐκ τῆς διμοιρίας ἐκείνης...

Ταρά! ταρά! ταρά! ταρά!

Εἶνε ἡ σάλπιγξ τοῦ ὕπνου. Τὸ πᾶν σιγῆ. Οἱ λόχοι παραδίδονται εἰς ἀκατάσχετον ὕπνον... Ὅλοι κοιμῶνται καὶ ἡ πρώτη διμοιρία παρὰ τῷ Θεῷ...

Ταρά! ταρά! ταρά!

Τοιαύτη εἶνε ἡ σάλπιγξ· ψύχραιμος, ἀπαθής, φιλόσοφος. Ἀδιαφορεῖ περὶ τοῦ παντός. Εἶνε ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πειθαρχίας, τῆς φιλοπατρίας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ. Ὅσοι καὶ ἂν ἐφονεύθησαν, όσοι καὶ ἂν ἐπληρώθησαν καὶ δύο ζῶντες ἐν τοῖς στελέχεσιν ἂν ἀπελείφθησαν, αὐτὴ ψυχρά, ἄγρυπνος, ἀπαθής, θά φωνήσῃ τὸ ἀμετάβλητον:

Ταρά! ταρά! τα-ρά! τὰ! τὰ! τὰ!

Τοιαύτης σάλπιγγος ἔχομεν ἀνάγκην καὶ ἐν ταῖς Ἐπιστήμασι καὶ ἐν ταῖς Τέχναισι καὶ ἐν τῇ Πολιτείᾳ.

ΑΛ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Ὁ γάμος εἶνε ὁ ὠραιότερος τῶν θεσμῶν τοῦ Θεοῦ, ὅταν δι' αὐτοῦ συζεύγνυνται δύο ἀνταγαπώμενοι ψυχαί, καὶ ὁ ταπεινότερος τῶν ἀνθρωπίνων, ὅταν δι' αὐτοῦ σκοπεῖται ἀπλή περιουσιῶν συνένωσις.

Anyier

×

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε φλόξ ἥτις εἰς ἐκάστην ριπὴν συναισθήματος κλίνει καὶ πάλιν ἐκφεύγουσα ἀνίπταται, εἰς οὗ τὸ παγερὸν φύσημα τῆς εἰμαρμένης σβύσει ἐντελῶς τὴν λάμπιν τοῦ πνεύματος, τὴν φλόγα τῆς ζωῆς.

Δίκ.

ΜΙΑ ΟΡΦΑΝΗ

Κοινωνικὴ Σελίς.

Τῷ φίλῳ μου Δ...

Ἡ ἐπιμονὴ σου ἐπὶ τέλους με ἔπεισεν. Ἀγνοῶ πῶς βασιζόμενος ἀπῆλθας παρ' ἐμοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος εἰς ἀμφοτέρους ἐπιβαλλομένου ἄλλ' ἔστω!

Τὸ εὐγενὲς πλάσμα, ὑπὲρ τοῦ ὁποῦο ἀυφότερο: ἐχύσαμεν δάκρυ, δὲν ζῆ σήμερον! Ἀπ' στευτα δεινοπαθήματα, ἄτινα προὐκάλεσε σκληρόκαρδος συγγενής, ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῆς Ἑλένης πᾶσαν ὀρόσον καὶ νεανικὴν ἰκμάδα! Ὁ μαρσμός ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸν τάρον, ἡ δὲ ἀγνοστὴ ψυχὴ τῆς δοκιμασθεῖσα ἐν τῷ κοινωνικῷ χωνευτηρίῳ, ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Αἰωνίου Πατρὸς λευκὴ καὶ χαίρουσα, ὡς ἡ περιστέρη εἰς τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε...

Δέν ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἀναγνώστὰ μου, νὰ κεντήσω χορδὴν τινα τῆς ἡρεμούσης καρδίας σου!

Ὁ φόνος τοῦ ἀτυχοῦς Δημητρίου Β... καὶ τὰ ἐκ τοῦ φόνου προελθόντα ἀποτελέσματα, εἶνε συνειθέστατα εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

Ἡ δημοσιογραφία παρωμοίωσε δικαίως τὴν Ἑλλάδα πρὸς «μακελλεῖον», καθ' ἐκάστην δὲ δὲν παύεται μετὰ πόνου ἐκθέτουσα τ' ἀποτελέσματα τῆς λυμαινομένης τὴν χώραν μας νόσου.

Ἡ ἑλληνικὴ αὔρα ἐμολύνθη ἐκ τοῦ χυνομένου ἀνθρωπίνου αἵματος, ὁ δὲ λαὸς μεθυσθεὶς πορεύεται πρὸς τὸ ἔγκλημα, ὡς εἰς πομπικὴν ἐορτὴν.

Ὁ ναὸς τῆς Θεμίδος ἐβεβηλώθη· ἡ δὲ ἀδάμαστος κόρη τῆς Νυκτὸς ἐξεβλήθη τοῦ ναοῦ τῆς, δίκην ἀτακτοῦντος παιδίου, καὶ ὑβρίσθη ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθους!

Τίς ἄρα ἡ αἰτία τῆς οἰκτρᾶς ταύτης καταστάσεως; Ἡ Πολιτεία ἢ ἡ Ἐκκλησία; ὁ Λαὸς ἢ ἡ Ἀντιπροσωπεΐα του; Ἀπαντες ἐνὶ θυμῷ ἐμέμφθησαν τὸν Λαόν· οὗτος δ' ἀνεξικάνκως καὶ ἀπαθῶς ἠνέχθη τὴν μομφὴν χωρὶς νὰ ἐξαγάγῃ τὴν μάχαιραν καὶ ἀποκόψῃ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν χεῖρα τῶν ἀληθῶν αὐτουργῶν τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς διαφθορᾶς του!

Ἐπαυσαν οἱ εὐγενεῖς τῆς καρδιᾶς παλμοὶ καὶ ἔμειναν μόνον οἱ ζωϊκοὶ ἰδοῦ διὰ τί εἶπον τὴν καρδίαν σου ἡρεμούσαν, φίλε ἀναγνώστα!

Ἡ θέσις μου ὑπῆρξε δυσχερής· ὠκουν καὶ ἡμῶν ἀποθεαρρημένος, μὴ τοιμῶν νὰ γράψω τι, ἀλλ' αἱ παρακλήσεις φίλου, ὃν δὲν ἠδυνάμην νὰ παρακούσω, με ἔπεισαν ἐπὶ τέλους νὰ ἐκθέσω τὸ ἐπιεσόδιον, ὅπερ ἀκολουθεῖ.

Α'.

Εἶμαι φύσει μελαγχολικός· ἀποστρέφομαι τὰ χαρτοπαίγνια, τὰ καφενεῖα καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἐπισκέψεις· προτιμῶ δ' ἀντὶ πάντων τούτων τῶν ἀγαθῶν τὸ περίπατον, οὐτινος, ἐγὼ τοῦλάχιστον, δὲν εὐρίσκω καλλιτέραν ἀπασχόλησιν μετὰ τὴν μελέτην.

Εἰς τὴν συνήθειάν μου λοιπὸν ταύτην ἐπόμενος ἐξῆλθον τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγ. Βασιλείου 1888 εἰς περίπατον. Ἦτο ἡ 2 μ.μ. Ἐβᾶδιζον κσεπτικὸς καὶ σύννους διὰ Κολωνάκιου τὴν πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους ἄγουσαν. Ὁ ἥλιος ἦτο θερμὸς καὶ λαμπρὸς,

ἡ δὲ περίξ φύσις θεωμένη ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους τῆς πλατείας Κολωνάκιου ἦτο ἀληθῆς μαγεία.

Ἐστάθην ὀλίγον, ἵνα ἀπολαύσω τῆς θεας καὶ μετὰ ταῦτα ἀνέλαθον τὴν πορείαν μου. Ἐπροχώρησα ἑκατοστία βημάτων, ὅτε εὐρέθην ἐνώπιον οἰκίας, κάτωθεν τῆς ὁποίας πλῆθος πολὺ ἀνέμενε τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ.

Ἐσταμάτησα καὶ ἐγὼ, καὶ πλησιάσας κύριόν τινα, τὸν ἠρώτησα ποῖος εἶχεν ἀποθάνῃ.

— Δέν εἶδες εἰς τὰς ἐφημερίδας; μοὶ εἶπε.

— Δέν ἐπρόσεξα... Πράγματι ὁμως, δέν εἶχον ἀναγνώσῃ οὐδεμίαν ἐφημερίδα.

— Δέν ἐδιάβασες, ὅτι εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον χθὲς ἐσκώτασαν τὸν Δημήτριον Β... κάτι φίλοι του;

— Φίλοι του! εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον! ἐπανέλαθον ταραχθεὶς.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ τώρα ὁ δυστυχῆς ἀφίνει ἕνα κοριτσάκι δέκα χρονῶν εἰς τοὺς πέντε ὄρφανους, διότι πρὸ δύο μηνῶν ἔχει ἀποθάνῃ καὶ ἡ γυναῖκά του.

— Τί δυστυχία!

— Εἶνε λυπηρὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις ἕνα κοριτσάκι ὠμορφότατο νὰ μένῃ ἔτσι ὄρφανόν! Ὅλην τὴν νύκτα τὸ κακόμοιρο δέν ἐκλείσει μ' αὐτὴν φωνάζει, κλαίει, τραβᾷ τὰ μαλλιά του... Ὅποιος τὸ βλέπει εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ! Εἶμαι γείτονας καὶ σχεδὸν ἐξενύκτησα ἀπόψε στοῦ μακαρίτη...

— Καὶ ἀφίνει τοῦλάχιστον τίποτε περιουσίαν ὁ μακαρίτης;

— Λίγα πράγματα... Τίποτε σχεδόν· διότι αὐτὸς ἐννοῦσε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ με ὅσα ἐκέρδιζε.

— Καὶ τὸ κοριτσί του...;

— Μὰ εἶνε μιὰ θεία του πλουσία καὶ χήρα· αὐτὴ πιστεύω πῶς θὰ τὸ υἱοθετήσῃ... ἔτσι τοῦλάχιστον ἤκουσα.

— Εἶθε!

— Ἀ! δέν ξέρετε πόσο τ' ἀγαποῦσεν αὐτὸ τὸ κοριτσί ὁ μακαρίτης· ἐτρέλλαινότανε! τὸ εἶχε γιὰ παρηγοριά του!... ἐγὼ δέν εἶδα ὠραιότερο κοριτσί ἀπ' αὐτό...

Δέν ἠρέκισθην εἰς τὰς ἀφηγήσεις τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου κυρίου, ἔν διεκρίνε καὶ περισσὴ φλυαρία, ἀλλὰ πρὶν ἢ τελειώσῃ ὅ,τι ἤθελε νὰ εἶπῃ, τὸν εὐχαρίστησα διὰ τὰς πληροφορίας του καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως ἀντιληφθῶ τοῦ πράγματος με τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς. Κυρίως δὲ αἱ περὶ τῆς κορασιδος πληροφορίαι μου ἐκέντησαν ἀρκούντως τὴν περιέργειαν.

Διασχίσας τὸ πλῆθος, ὅπερ ἐπλήρου τὸν οἶκον τοῦ ἀτυχοῦς Δημητρίου Β. κατώρθωσα ὠθῶν καὶ ὠθούμενος νὰ φθάσω εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦτο κατατεθειμένος ὁ νεκρὸς.

Ἡ αἴθουσα ἦτο ἀπλουστάτη· ἐντὸς αὐτῆς ὀλίγιστα ὑπῆρχον καθίσματα, αἱ δ' ἐπὶ τῶν τοίχων κρεμάμεναι εἰκόνες ἦσαν ἀντεστραμμέναι εἰς ἐνδειξιν

πένθους. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἔκειτο τράπεζα, ἐφ' ἧς ἡ σορὸς. Τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ ἦτο κεκαλυμμένον διὰ μέλανος ταιτίου, ἐμπροσθεν δὲ καὶ ὀπισθεν τῆς σοροῦ ἴσταντο δύο κηροπήγια, ἐφ' ὧν ἔκαιον λαμπάδες περιβεβλημέναι διὰ μελανῶν ταιτιῶν.

Πάντες οἱ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἦσαν κατηφεῖς· μόνον εἰς μίαν γωνίαν αὐτῆς ἠκούοντο ψιθυρισμοί τινες. Ἐπλησίασα καὶ ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ τῶν τὴν κηδεῖαν ἀφορώντων· ἤκουσα προσέτι νὰ ἐρωτᾷ τις, ἂν συνελήφθη ὁ φονεὺς! Δυστυχῶς δέν εἶχε συλληφθῇ, ἀποκριθεὶς δέν ἐνθυμοῦμαι εἰς τίνας ἰσχυροῦ τὴν οἰκίαν!

Θά μου ἐπιτρέψῃς, ἀναγνώστα, νὰ διακόψω μικρὸν τὴν συνέχειαν τῆς ἀφηγήσεώς μου, ὅπως ρίψω ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τῶν φράσεών μου «τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον» καὶ «ἀπεκρούθη εἰς τινος ἰσχυροῦ τὴν οἰκίαν».

Ἡ ἔξις τοῦ χαρτοπαίκτη¹ οὐ πρὸ μακρῶν ἐτῶν ἐμφιλοχωρήσασα καὶ ἐν τῇ πατρίδι μας, ἔσχε καὶ ἔχει οἰκτρὰ ἀποτελέσματα.

Οἱ ἡμέτεροι, φύσει φιλομαθεῖς (;), δέν ὠκνησαν ἐν πλήρει γνώσει τῶν ἀποτελεσμάτων νὰ υἱοθετήσωσι τὴν ἔξιν τῆς χαρτοπαίξιως. Μετὰ τοσαύτης μάλιστα μανίας τὴν ὑπεστήριξαν καὶ τὴν ὑπέθαλψαν, ὥστε μάταιαι ἀπέβησαν αἱ ἀπογορεύσεις καὶ αἱ προγραφαὶ τῆς Ἀστυνομίας μας. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι ἕνεκα τοῦ πάθους τούτου καὶ φόνου πολλοὶ γίνονται καὶ αὐτοκτονίαι οὐκ ὀλίγαι καὶ καταστροφαὶ οἰκῶν πάμπολλαι.

Ὁ χαρτοπαίκτης ἔχων ὡς ἰδεῶδες τὸν «Ἄσπον», εἶνε ἀφωσιωμένος εἰς αὐτὸν καὶ μόνον, ὡς ὁ ποιητῆς ἡ ὁ ζωγράφος εἰς τὸ ἰδανικόν του! Σκυθρωπάζει καὶ εἶνε κατηφής· ἀποφεύγει τοὺς γνωστούς του καὶ κρύπτεται ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς κοινωνίας. Θύων δὲ τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν «Φάντην» δέν ὀκνεῖ ἕνεκα τῆς ἐλαχίστης ἀφορμῆς, ὅπως προσφέρῃ καὶ τὸν σύντροφόν του εἰς θυσίαν, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει!...

Μὴ παρεξενευθῆς, σὺ ὁ ἔξω Ἕλληνας, ὁ ὀπωσδήποτε ἀγνώστερος, ὅτι ὁ φονεὺς τοῦ Δημ. Β... εἶχεν ἀποκρυβῇ εἰς τινος ἰσχυροῦ τὴν οἰκίαν! Δυστυχῶς οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Δέν εἶνε τὸ πρῶτον οὔτε τὸ τελευταῖον παράδειγμα! Καὶ ἐν τούτοις:

Αὐτοὶ οἱ ἰσχυροὶ κατηγόρησαν τὸν Ἕλληρικὸν λαὸν ὡς ἄξιον τῆς ἀθλιότητος... τῆς τύχης του· διεφθαρμένον μέχρι μυελοῦ ὀστέων, χωρὶς νὰ διέλθῃ τῆς φαντασίας των, ὅτι ὅλη ἡ σημερινὴ κακοδαιμονία ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς αὐτοὺς καὶ μόνους!...

Περὶ τὸν νὰ ἐπεκτανθῶ πλειότερον, διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὸ θέμα μας· ἄλλως τε ἡ δημοσιογραφία ἄς ἐκτελέσῃ τὸ χρέος τῆς, χρέος ἱερόν.

¹ Πρόκειται περὶ τῆς κερδοσκοπικῆς χαρτοπαίξιως καὶ οὐχὶ τῆς χάρην διασκεδάσεως γενομένης.

*
**

Ἐμείνα ὀλίγα λεπτά ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀλλ' οὐδαμῶς ἔβλεπον τὴν Ἐλενίτσαν (οὕτως ἔμαθον ἀργότερον, ὅτι ὠνομάζετο) τοῦ μακαρίτου Β...

— Καὶ τὸ παιδί τοῦ φονευθέντος ποῦ εἶνε; ἤρωτά τῃς.

— Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιο. Καὶ συγχρόνως μοὶ ὑπέδειξε διὰ τῆς χειρὸς δωμάτιόν τι χωριζόμενον τῆς αἰθούσης διὰ περαπετάσματος, ὅπερ δὲν εἶχον προσέξῃ, ὅτε κατὰ πρῶτον εἰσήλθον εἰς τὴν αἰθουσαν.

— Ἐδῶ;

— Μάλιστα!

Εἰσήλθον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ προχωρήσας διὰ μέσου ὀμίλου τινος, ἐστάθην τέλος πρὸ κύκλου κατηφῶν μορφῶν, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων ἐπὶ ἔδρας ἀναπαυτικῆς ἔκειτο κορασίς... Τὰ χεῖλη μου διεσπάσθησαν πρὸ τοῦ πλάσματος ἐκείνου, καὶ ἐκπληκτος ἐψέλλισα τὸ τοῦ Φάουστ: ἀπάρχει ἐπὶ γῆς τοιαύτη καλλονή;»

Εἶχε χρῶμα κηροῦ λευκοῦ καθαροῦ καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς ὀλίγῃ κεκλιμένην ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς.

Ἦτο καλλονή! Το εὐθὺ μέτωπόν τῆς, ἡ Ἑλληνικὴ οἶς καὶ ἐν γένει πᾶσαι τοῦ προσώπου αἱ λεπταὶ ἀρμονικαὶ γραμμαὶ, ἀπετέλουν θαυμάσιόν τι ὄλον. Οἱ διαπεραστικοὶ καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς προέδιδον ὀξύτητα πνεύματος καὶ εὐαισθησιαν· ἡ κατὰ μαυρὴ κόμη τῆς ἦτο ἀτάκτως ἐρριμένη ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, προσθέτουσα καὶ αὕτη πολὺ εἰς τὴν καλλονὴν τῆς. Θεωρῶν δὲ τὴν αὐτὴν ἐπὶ πολὺ ἀκίνη. τοῦσαν, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐνστάκτως Ἀθηναῖς τοῦ Φειδίου, ἐξ ἑλεφαντόδοντος πεποιημένη. Τὸ κανονικὸν σῶμά τῆς περιέβαλλε μέλαινα ἐσθῆς· δάκρυα δὲ ἄφθονα ἐκυλίωντο ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἐνῶ συνεχεῖς λυγμοὶ ἐπνιγον τὴν ἀναπνοὴν τῆς.

Ἀθλία ὄρανή!

Ἐστάθην συγκεκλιμένος ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν θαυμάζων τὴν καλλονὴν καὶ οἰκτεῖρων τὴν δυστυχίαν τῆς μικρᾶς καὶ ὄρανης Ἐλενίτσας. Τὰ δὲ δάκρυά τῆς εὗρισκον ἀντικατοπρισμὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου!

... Ἦμην ἀφηρημένος ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ὅτε θροῦς καὶ λυγμοὶ ζωηροὶ μὲ ἀρῦνισαν καὶ μ' ἐπανάφερον εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἦλθον οἱ ἱερεῖς! Ἡ φρικτὴ διὰ τοὺς ἐπιζῶντας ὥρα τῆς ἐκφορᾶς εἶχε φθάσει!

Πάντες ἠγέρθησαν καὶ ἐψάλλῃ ἡ πρώτη εὐχή. Ἡ οἰκία ἐπληρώθη ἀμέσως θυμαμάτος καὶ θρήνων... οἱ δὲ περιστοιχιζόντες τὴν Ἐλενίτην ἔφερον αὐτὴν, σπαρακτικῶς κοπομένην, ὅπως ἀσπασθῆ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν πατέρα τῆς, τὸν μόνον ἐπὶ γῆς προστάτην τῆς!

Ἡ σκηνὴ ἦτο σπαρακτικὴ!... Ἀφηρέθη τὸ μέλαν περιβάλλωμα καὶ ἐπεφάνη ἡ ὠχρομέλαινα τοῦ πατρὸς μορφή· ἡ δὲ ἀτυχὴς ὄρανή ἀναισθητοῦσα ἀνήλθεν ἐπὶ τινος σκαμνίου, ὅπως ἴδῃ καὶ ἀσπασθῆ ἀνετώτερον τὸν προσφιλεῖ νεκρὸν... Φωνὴ ὀξεῖα ἡ-

κούσθη, ἣτις συνεκίνησεν ἅπαντας τοὺς παρισταμένους. Πατέ... καὶ οἱ λυγμοὶ ἐπνιξαν τὴν φωνὴν τῆς.

Τὸ κρυερὸν πρόσωπον τοῦ πατρὸς εἶχον ραντήσει δαψιλῶς τὰ θερμὰ δάκρυά τῆς!

Ἐμείνα ἐκστατικός! τὰ δάκρυα δὲν μὲ ἄφινον νὰ ἴδω τί συνέβαινε... ὅτε δὲ συνῆλθον εἶδον συγγενῆ τινὰ τῆς Ἐλένης, ὁδηγοῦσαν αὐτὴν κακῶς ἔχουσαν εἰς τὴν προτέραν θέσιν τῆς!

Ἀφοῦ δ' ἀπεχειρέτησαν τὸν νεκρὸν καὶ ἄλλαι ὀλίγαι τινες γυναῖκες, αἵτινες ἔμελλον νὰ παραμείνωσι μετὰ τῆς μικρᾶς Ἐλενίτσας εἰς τὸν οἶκον, εἰς ἱερεὺς ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἐκφορᾶς, καὶ ἀμέσως ἤγειραν τὸν νεκρὸν ὅπως τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς τὴν αἰωνίαν κατοικίαν του.

Κατῆλθον καὶ ἐγὼ τὴν κλίμακα μετὰ τοῦ πλήθους λίαν συγκεκλιμένους· ἐστάθην δὲ κάτωθεν τῆς οἰκίας, ἕως ὅτου ἡ συνοδεία κάμφασα τὴν γωνίαν τῆς παρακειμένης καθέτου ὁδοῦ, ἐξηφανίσθη.

*
**

Μίαν παρέκβασι.

Ἐπὶ τὸ προκείμενον. Ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος προδιαθέσεις, δοθείσης εὐκαιρίας, ἐκρήγνυνται πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου. Ναι μὲν ἡ ὄρανή Ἐλενίτσα ἐλυπεῖτο ὑπερβολικῶς καὶ ἔπρεπε νὰ λυπητῆται, ἀλλὰ τίς δύναται ν' ἀποφανθῆ, ὅτι οὕτω δὲν συνηθάνετο πως καὶ τὴν μέλλουσαν τύχην τῆς;

Ἦτο ἀληθῶς μικρὰ, ἀλλ' ὡς νοήμων καὶ εὐφυῆς κόρη, ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ ὅποιον στοργὴν ἔτρεφον οἱ συγγενεῖς τῆς πρὸς αὐτὴν!

Ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ, ὅτι μόνον ἐρείπια στοργῆς τῆ εἶχον ἐναπομείνει!

Ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ, ὅτι τὸ μέλλον τῆς συνεθάρτετο μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς!

Ἐκκλῆιε καὶ ἐκόπτετο ἡ ἀτυχὴς θρηνοῦσα δύο συγχρόνως ἀπωλείας, τὴν τοῦ πατρὸς καὶ τὴν ἰδικήν τῆς!

*
**

Ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Ἐπανέλαβον πάλιν τὴν πορείαν μου τεθλιμμένος ἐκ τῆς προηγηθείσης σκηνῆς. Περιεπάτων ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐμπλέους δακρύων, ἕως ὅτου ἔφθασα εἰς τι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «Κηφισίας» καφενεῖον. Ἐκεῖ ἐκάθησα δύο ὥρας, ἐντελῶς ἀφηρημένος.

Εἶχε σημάνει ἡ ὥρα καὶ ἡμίσεια ὥρα μ. μ. ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἶκόν μου. Δὲν εἶχον ὄρεξιν οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ ὀμιλήσω· εἰσήλθον εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἤνοιξα ἐν βιβλίον, ἐφ' οὗ κλίνας τὴν κεφαλὴν μου, ἔμεινα μελετῶν μέχρι τῆς 10 μ.μ.

Ἐκτοτε ἐξηπλώθη νὰ κοιμηθῶ, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν προσήρχετο. Ἀφ' ἐνός μὲν μυρία ἀτομικὰ σκέψεις καὶ φροντίδες, ἀφ' ἐτέρου δὲ αἱ τῆς ἡμέρας ἐντυπώσεις καὶ πρὸ πάντων ἡ τῆς Ἐλενίτσας ἀνάμνησις, δὲν ἄφινον τὸν Μορφέα νὰ πλησιάσῃ!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΑ

(Σημειώσεις ταξιδιωτοῦ σπουδαστοῦ)

Παρ' ἀγαπητοῦ καὶ ἀγαν φιλομούσου φίλου ἐστάλη πρὸ μηνὸς πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Σάλπιγγος» ἡ κατωτέρω ἐπιστολή, συνοδεύουσα τὰς δημοσιευόμενας ἐντυπώσεις καὶ δικαιολογούσας αὐτάς· ἐξ ἀβλεψίας παρελείφθη εἰς τὸ προηγούμενον φυλλὸν ἡ δημοσίευσίς ταύτης, ἐπανορθοῦντες δὲ τὴν παράλειψιν ἐλπίζομεν ὅτι ἔξομεν συγγνώμην παρὰ τοῦ φιλάτου ἡμῖν Ὀρίωνος, οὗτινος τὴν προσφορὰν, μετ' εὐγνωμονος χαρᾶς ἀπεδέχθημεν.

Σ. τ. Δ.

Ἀγαπητέ μου Μήτσο,

Σοὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλόφρονά πρόκλησίν σου, ὅπως μετὰσχῶ κηγῶ τῆς συνεργασίας ἐν τῇ συντάξει τῆς ἀξίας παντὸς λόγου καὶ πάσης συστάσεως «Σάλπιγγος», συναγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα. Μὲ τιμῆ ἡ πρόκλησίς σου καὶ σὲ εὐγνωμονῶ.

Μὴ θεωρήσης ὅμως ὑπερβολὴν ἡ τετριμμένην πρόφασιν ὑπεκφυγῆς τὴν δικαιολογίαν, ὅτι αἱ περιβάλλουσί με ἀσχολίαι δὲν μοὶ ἐπιτρέπουσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εὐγενοῦς ἐντολῆς σου.

Ὅχι, εἶνε τοῦτο καθαρὰ ἀλήθεια.

Ἐν τούτοις ἵνα πληρωθῆ ἡ στήλη, ἢ ἐμμενῶς παρεχώρησάς μοι, σοὶ ἀποστέλλω ἐγκλείστως ἀποσπάσματα τινὰ ἐκ τινῶν παλαιῶν σημειώσεων, τὰς ὁποίας εὗρον ἐρριμμένας ἢ μᾶλλον λησμονημένας ἐν τινὶ ἐρμαρίῳ τοῦ νῦν δωματίου μου, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσεώς μου καὶ αἵτινες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀνήκουσιν εἰς φοιτητὴν ἐκ ναυτικῆς τινος νήσου τοῦ ὠθωμ. Ἀρχιεπίστους. Αἱ σημειώσεις αὗται ἐπιγράφονται «Ταξιδίον Σπουδαστοῦ» ὁ δὲ σπουδαστὴς αὗτος, φαίνεται ἀρχόμενος τοῦ ταξιδίου του ἐκ τῆς νήσου Κάσου, ὅθ' ἐν πιθανῶς κατάγεται, δι' ἰστιοφόρου μεγάλου πλοίου, ὅπερ μεταβαίνειν ἐκ Ρωσσίας, διήλθε φυσικῶς διὰ Κωνσταντινουπόλεως. Περιγράφει δὲ λεπτομερῶς διαφόρους αὐτοῦ ἐντυπώσεις, ἐξ ὧν τινὰς σποραδικῶς θὰ σοὶ ἀποστέλω πρὸς δημοσίευσιν.

Ἐὰν τὰ ἀποστέλλόμενά σοι ἀποσπάσματα εὐρῆς ἀξία, ὅπως διασκαλισθῶσι διὰ τῆς εὐήχου «Σάλπιγγος» σου εἰς τὰ εὐαίσθητα ὦτα τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωτῶν τῆς, μὴ εὐχαριστεῖτε ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν ἐκ Κάσου τίς οἶδε ποῦ νῦν ὄντα σπουδαστὴν, τὰ ἔργα τῆς διανοίας τοῦ ὁποίου, κατὰ παράθεσιν τοῦ ἀριθμ. 371 τοῦ Ποιν. Νόμου οἰκιοποιούμαι.

Ἀθήνησι, τῆ 3 Φεβρουαρίου 1891.

Χαῖρέ μοι

Ὁ πάντοτε ἀγαπῶν σε
ΩΡΙΩΝ

Π

ΠΡΟ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς δευτέρας πρὸς τὴν τρίτην ἡμέραν, ἦτοι τὴν 12 Μαΐου, αὐρὰ λεπτὴ, ἀπόγειος πνεύσασα, ὤθησεν ἡμᾶς πρὸς τὰ πρόσω καὶ περὶ τὸ λυκαυγῆς εὐρέθημεν ἀντικρὺ τοῦ ποταμοῦ τῆς Θράκης Ρηγίων τοῦ νῦν Μπουγιούκ-Τσεκμετζέ.

Ἐκείθεν διεγράφετο ἀμυδρότατα καὶ ὑπὸ πρωϊνῆς κεκαλυμμένη ὀμίχλης ἡ Κωνσταντινουπόλις καὶ ἡ ἐπὶ τῆς νοτίας ἀκτῆς τῆς Βιθυνίας Χρυσούπολις καὶ Χιλικιδών. Ὡς κἀκεῖσε διωρῶντο, διακόπτουσιν τὴν πυκνότητα τῆς ὀμίχλης, λευκαὶ τινες καὶ ἐπιμήκεις στῆλαι, οἱ ὑψηλοὶ μιναρῆδες τῶν Ὄθωμανικῶν τζαμιῶν, αἱ κηροδόχοι τῶν ἐργαστασίων

καὶ ὁ φάρος τῆς πόλεως. Κατηράσθη τὴν ὀμιχλώδη κόρην τοῦ βορᾶ. ἦτις μοὶ ἀπέκρουπτεν εἰς τοιαύτην τῆς χαραυγῆς ὥραν γλυκεῖαν τὴν ἐξῶθεν τερπνὴν θέαν τῆς ὠραίας τοῦ Βυζαντος χώρας. Προϊούσης ὁμῶς τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ Ἥλιου ἀνατέλλοντος, ἐσεδάσθη τὸ ἐπικαλύπτον σκότος τῆς καταράτου ὀμίχλης, καὶ λαμπροτάτη, ποιητικὴ καὶ ποικίλη παρῆστη πρὸ ἡμῶν ἡ σκηνογραφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς πόλεως ἐκείνης, ἢ ἐν ἡδυτάταις ἐθν. ὀνειροπολήσεσιν ἑκατομύρια Πανελλήνων ἐπόθησαν.

Αἱ τοῦ ἀνατέλλοντος Ἥλιου λαμπραὶ ἀκτίνες, ἐπιχύνουσαι κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην ὥραν τὴν γλυκεῖαν αὐτῶν μαρμαρυγὴν ἐπὶ τῆς διαλυμένης ὀμίχλης, ἦτις ὑπὸ τὸ φλογερὸν αὐτῶν κράτος ὑπεχώρει, ἀφίνουσαι αὐταῖς τὴν δίοδον ἐλευθέραν καὶ διαθλήμεναι ἐπὶ τῶν χρυσοβαφῶν κουλέδων καὶ μιναρῆδων τῶν Ὄθωμ. τεμένων, παρίστων γοητευτικὴν ὄντως εἰκόνα.

Λεπτὴ τις φοικίασις μὲ κατέλαθε, ῥίγος ἀνεξήγητον, καὶ ἐν ἐκστάσει διεκείμην, θεώμενος τὴν ἱερὰν ἐκείνην τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθέδραν, τὴν ἁγίαν ἐκείνην διὰ πάντα Ἑλλήνα κιβωτὸν τῆς διαθήκης, τὴν μοῖρα κακῆ ὁμῶς στενάζουσαν ἐτι ὑπὸ τὴν βαρεῖαν τοῦ κατακτητοῦ κυριαρχίαν.

Ἦτο ἀδύνατον, διελογίσθην περιαλγῆς, ἡ ὠραία αὕτη πόλις, ἢ ἡ φύσις δαψιλῶς ἐπροίκησε μὲ τὰ πλουσιότερα αὐτῆς δῶρα, νὰ μὴ κινήσῃ τὴν ζηλείαν καὶ νὰ μὴ ἐξεγείρῃ τὸ κατακτητικὸν πνεῦμα τοῦ δορυκτῆτορος τῆς Ἀσίας Μωάμεθ, καὶ νὰ μὴ θελήσῃ οὗτος νὰ στήσῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν αἰμόχρουν σημαίαν του. Οὗτος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον περιάγων νικηφόρους τὰς ἀγρίας αὐτοῦ ὀρδᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ βορειοτέρου τῆς Ἐλλάσσανος Ἀσίας μέρους στήσας τὴν νομάδα αὐτοῦ σκηνὴν, εἶδεν ἀπρέκτως τὸν Βόσπορον, εἶδε τὸν κῆπον τῆς Ἐδέμ ἐκείνον καὶ ἐσκέφθη, ὅτι οὗτος μόνον ὁ ἀδάμας ἐπέλειπεν ἐκ τοῦ στέμματός του, αὕτη ἡ ὠραία χώρα ἤρμυζεν ὡς καθέδρα τοῦ Κράτους του, διότι ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς αὐτῆς θέσεως ἐδέσποζε καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ ἐπὶ τῆς Εὐρώπης κτήσεων αὐτοῦ. Κατέκτησε λοιπὸν τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

«Ἄλλ' ὁμῶς εἶνε ἀδύνατον, ἐσκέφθη, νὰ περιέλθῃ πάλιν εἰς τοὺς πρώτους αὐτῆς κυρίους καὶ νὰ ἐξωσθῆ ἀπ' αὐτῆς ὁ βέβηλος τοῦ Μωάμεθ ἀπόγονος, ἐὰν οἱ κληρονόμοι τοῦ ἐπιζήλου τούτου κληροδοτήματος δὲν καταστῶσιν ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰ δίκαια αὐτῶν διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους των, διότι τὸ κληρονόμημα εἶνε πλούσιον καὶ ζηλευτὸν καὶ πλείστοι ὑπάρχουσιν οἱ ποθοῦντες καὶ ἐποφθαλμιῶντες αὐτό. Ἐὰν δὲ εἰσέτι μένει ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Τοῦρκος, δὲν εἶνε ἐπιεικεία τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας ἡ ἰσχύς τοῦ κατέχοντος τὸ αἶτιον· εἶνε ἡ ἀσυμφωνία τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, περὶ τὴν κατόπιν κατάληψιν αὐτῆς. Γενοῦ λοιπὸν, ὦ Ἕλλην, ἰσχυρὸς κατὰ τε τὸν νοῦν καὶ τὴν ρώμην καὶ δὸς δείγματα τῆς ἐμρρονος καὶ περιεσκεμμένης κοινωνικῆς πορείας σου, καὶ σὺ ἀπρέκτως ἔσει ὁ διδάχος τοῦ θρόνου τῶν Καλιφῶν, διότι σὺ εἶσαι ὁ κληρονό-

μος τοῦ στέμματος τῶν Παλαιολόγων καὶ Κομνηνῶν, σοὶ ἀνήκει ἡ Κωνσταντινούπολις. — Τοιαῦτα ἀνὰ διελογίζομεν θεώμενος τὴν ὡς συνδόνην λευκὴν ἀνεγειρομένην ὀμίχλην καὶ ἀποκαλύπτουσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅποτε κρότος τροχῶν ἀτμοπλοίου πλησιάζοντος ἡμᾶς, μὲ ἀφύπνισεν.

Ἦτο ρυμουλκὸν τι, ἔλθον ἵνα ρυμουλκήσῃ ἡμᾶς μέχρι τοῦ λιμένος, διότι μὴ πνέοντος ἀνέμου, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐλλιμενισθῶμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀρ' οὐ λοιπὸν μετὰ τοῦ πλοιάρχου συνεφωνήθη ἡ τιμὴ τῆς ρυμουλκήσεως, ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου διέταξε καὶ κάλως προσδεθεὶς ἀπὸ τοῦ πλοίου ἡμῶν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, συνείχε τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἐτέρου καὶ οὕτως ἐλαύνον πρὸς τὰ πρόσω τὸ ρυμουλκὸν ἔσυρε καὶ τὸ ἡμέτερον πλοῖον ὅπισθεν αὐτοῦ. Τοιοῦτο τρόπον λοιπὸν παρελαύνοντες, εἰσήλθομεν εἰς τὸν Βόσπορον καὶ ἀριστερόθεν μὲν ἔχομεν τὴν κυρίως Κωνσταντινούπολιν ἢ τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον, ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνονται ρήγματα καὶ που λείψανα ἀρχαίου φρουρίου περικλειόντος ἄλλοτε ὡς τις ἑκατόγχειρ Βριάρως τὴν καθέδραν τῶν Σουλτάνων, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Βόσπορον ἄκρας αὐτῆς φαινόμενα ἐρείπια παλαιοῦ Σεραγίου τῶν Σουλτάνων, κατακκέντος ἐκ πυρκαϊῆς, δεξιόθεν δὲ φαίνεται ἡ ἀρχαία Χρυσούπολις καὶ Χαλκήδων, δυσανύμως ἤδη ὑπὸ τῶν κατακτητικῶν Σκούταροι καὶ Καδίκοι, μετονομασθεῖσα. Τερπνοτάτην ἀποψιν παρουσιάξουσιν καὶ αἱ χλοηφόροι καὶ δενδροσκεπέες αὐταὶ πόλεις, πρὸ πάντων δὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς Σκουτάρως «Φενέρ-μπακτσεσι» λεγόμενον, τὸ παρ' ἀρχαίους Ἡρατὸν ἢ φάρος τῆς Ἦρας ὀνομαζόμενον. Ἐκείθεν φαίνεται ἐπεκτεινομένη πᾶσα ἡ ἀληθῶς θελκτικωτάτη παραλία τῆς Βιθυνίας, θαλερὰ ὄλη καὶ χλοάχουσα καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων φαίνονται ἀνυψούμεναι ὡς μονήρεις κατοικίαι ἀρχαίων θεοτήτων αἱ ὠραῖαι τῆς Προποντιδος νῆσοι Πρώτη, Ἀντιγόνη, Χάλλη καὶ Πρήγιπος, τῶν ὁποίων ἐκτενεστέρην περιγραφὴν δὲν θέλω λείψῃ νὰ παραθέσω μετὰ τὴν μελετωμένην ἐπίσκεψιν αὐτῶν.

Ἀλλὰ τίνες εἰσὶν οἱ ἐν μέσῳ τοῦ Βυζαντίου ὑψούμενοι πολλοὶ ἐκεῖνοι θόλοι, οἱ ἀλλήλοις ἐπικείμενοι, καὶ ὁ ὑπερψάνως ἐπ' αὐτῶν ἐγειρόμενος τεράστιος τροῦλος; Ὅποιόν τι ἔστι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, τὸ προδίδον ρυθμὸν ἀρχαίου Βυζαντινοῦ ναοῦ;

ὦ! καὶ ἐάν ποτε δὲν ἀνεγίνωσκον τὴν περιγραφὴν Σου, καὶ ἐάν ὁ ἐπὶ τῶν γονάτων μου ἤδη χάρτης τοῦ Βοσπόρου δὲν ἐμαρτύρει τὸ ὄνομα Σου, θὰ Σὲ ἐγνώριζον ἀπὸ τὸ ἔμβλημα τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοφύας, ὅπερ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ Σου ἡ ἄγρια τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ θηριωδία, θὰ Σὲ ἠνύσουν ἀπὸ τοῦ ἀσυνήθους παλμοῦ τῆς καρδίας μου, οὐς κατα τὰύτην τὴν στιγμὴν αἰσθάνομαι, ὃ πολυώδυνε μάρτυς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὃ ἐρᾷ παρακαταθήκη τῶν ἐνδόξων προγόνων μας, ὃ νὰ ἐτῆς Ἀγίας Σοφίας!

Ὁ ὑψηλὸς καὶ δεσποτειὸς θόλος Σου, ὑπερψάνως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Βυζαντίου ἀνυψούμενος, θεῖχ

δὲ οἰκονομῆ μέχρῃς ἡμῶν περισθεῖς καὶ μετ' ἄλλου ἐπιδεικνύων τοὺς παραπλέουσιν Ἑλλησι τὸ ἐπὶ Σου ἐγκεκολλημένον τοῦ Μωάμεθ ἔμβλημα, μοὶ φαίνεται ὡς τις λιθινὸς σκαλιστὴς σκαπίζων ἐγερτήριον πολεμικὸν πικῆνα καὶ προσκαλῶν πάντας τοὺς ἀληθεῖς Ἑλληνας εἰς ἀπελευθέρωσίν Σου, ἀπὸ τοῦ βεβήλου τῆς Τουρκικῆς ζυγοῦ.

Φρονῶ, ὅτι πᾶς Ἑλληὴν παραπλέων τὸ Βυζάντιον εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀκούῃ τὸ στεντόρειον τοῦτο σάλπισμα, τὴν ὄδυνήραν ταύτην στοναχὴν. Τοῦτ' αὐτὸ ἤσθάνθη καγὼ ἰδὼν τὸν ἐξισλαμισθέντα γηραιὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ναόν, καὶ τὴν φαντασίαν μου ὄνειροι χρυσοπτέρυγες καὶ εὐέλπιδες ἐβαυκάλλουν. Μὲ ἐξήγειρον ὁμῶς τῆς ναρκώσεως ἐκείνης ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκτυλιχθεῖσα κατὰ μήκος γραφικὴ ἀποψὶς τοῦ Βοσπόρου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ θελκτικῶν τωρίων.

Οἶον ἐπιβάλλον μεγαλεῖον!

Ὅποια κίνησις, ὅποια ζωὴ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκείνῃ!

Ἐδῶ μὲν τὰ ταχύπλοα τοῦ Βοσπόρου ἀτμοκίνητα πορθμεῖα μὲ τὴν μεγαλιτέραν ἐντασιν τοῦ ἀτμοῦ αὐτῶν διελαύνοντα, διασχίζουσιν, ἄλλα μὲν κατὰ μήκος, ἄλλα δὲ κατὰ πλάτος προσαράζοντα εἰς πᾶν χωρίον, τὸν χαρίεντα Βόσπορον καὶ μεταφέροντα μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Βοσπόρου τὸν ἐπισπεύδοντα διαβάτην· ὀλίγη δ' ἀπώτερος ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ὄχθης τὰ ἐπιμήκη καὶ στενὰ, ἰδιάζοντα εἰς τὸν Βόσπορον πορθμεῖα, διορῶνται μεταφέροντα ἢ τοὺς καθυστερήσαντας ἐκ τῶν ἀτμοπλοίων ἐπιβάτας, ἢ ἡδυπαθεῖς τινὰς ἀβροδιαίτους Ὁθωμανίδας, θελούσας ἐν τῷ μέσῳ τῆς μαγευτικῆς τοῦ Βοσπόρου θαλάσσης νὰ ἀπολαύσωσι τῆς ἐλευθερίας ἐκείνης, ἢ ἀρνεῖται αὐταῖς τὸ χαρέμιον καὶ ἡ ζηλοτυπία τοῦ κατέχοντος αὐτὰς πασᾶ ἢ ἄλλου τινος μεγιστάνος. Τὰ ἱστιοφόρα ἀναπλέοντα καὶ καταπλέοντα τὸν Βόσπορον κατὰ σμήνη καὶ τὰ πελώρια ἐκεῖνα φορτηγὰ πυρόσκαφα, — διότι πολεμικὰ σπανίως ἢ οὐδέποτε ἀναπλέουσι τὸν Βόσπορον — θριαμβευτικῶς, οὕτως εἰπεῖν, κατερχόμενα ἢ ἀνερχόμενα τὸν Ὀρκακὸν τοῦτον πορθμὸν, ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν λιάν εὐχάριστον. Καὶ οἱ δελφῖνες ἀκόμη, τὰ φιλοπαίγμονα ἐκεῖνα κήτη, καὶ αἱ πάλλευκοι ὑδροχαρεῖς νῆσοι ἀφόβως νηχόμεναι ἢ παιζοῦσι μὲ τὸ μαγευτικὸν Βοσπόρειον κύμα, ἀψηφοῦσαι τὸν κρότον τῶν τροχῶν τῶν ἀτμοκινήτων καὶ τὴν περιδίνησιν τοῦ ρεύματος, ἐπιπροσθέτουσι χάριν ἐξαισίαν εἰς τὸ πάντερπνον ἐκεῖνο θέαμα.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν παρισταμένη γοητευτικὴ εἰκὼν. Θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, διότι τὸ ἀτμόπλοιο ρυμουλκοῦν ἡμᾶς βραδέως μοὶ παρέχει εὐθετον καιρὸν, ἵνα ἀπιθυμάσω ἐκ τῆς θαλάσσης τὸν ὠραῖον Βόσπορον, τὸν ὁποῖον πολλὰκις ἀπὸ περιγραφῆς διαφόρων περιηγητῶν θελγόμενος, ἐπεθύμουν νὰ ἐβλεπον.

Ἀριστερᾶ τῷ εἰσπλέοντι ἐκτείνεται, ὡς κέρας ἀληθῆς, ὁ Κεράτειος Κόλπος, χωρίζων τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ, ὃν διὰ γεφυρῶν συν-

ἔξευξεν τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα Ἀρμενίων τινῶν ἐμπόρων καὶ ἡ πρόβλεψις τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως. Ὀλίγη μακρὰν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ὄχθης, μετὰ τὸν ἐμπορικὸν Γαλάτᾶν καὶ τὸ γοητευτικὸν χωρίον Φουντουκλή, Ἀργυρούπολις ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀττικοῦ ὀνομαζόμενου ποτὲ ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, ἀποκαλύπτονται πάγχουσα, μεγαλοπρεπῆ, ἀκτινοβόλα καὶ πολύθυρα τὰ μαρμαρόδητα τοῦ Ντολμα-Μπακσὲ σουλτανικὰ μέγαρα, περικλειόμενα ὑπὸ κιγκλιδωτοῦ τείχους, φρουρούμενα δὲ ἀπὸ μὲν τῆς ξηρᾶς ὑπὸ ὀλοκλήρου τάγματος πυροβολητῶν, ἱππέων καὶ πεζῶν λοχιοφόρων, ἀπὸ δὲ τῆς θαλάσσης ὑπὸ δύο πολεμικῶν ἀτμοπλοίων. ὦν ἐν, ὡς μοὶ εἶπον, τὸ κατὰ κληρὸν ἐν Κρήτῃ Ἑλληνικὸν «Ἀρχάδι». Το δυστυχῆς! ἐπέπρωτο μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν αὐτοῦ ἐν Κρήτῃ ἄμυναν, νὰ γείνη φύλαξ τῶν σουλτανικῶν χαρεμιῶν! Πρὸ τῶν λαμπρῶν τούτων μεγάρων τὸ πλοῖον ἡμῶν παρήλασεν ἀκριβῶς περὶ τὴν ὄνην ἐωθινήν ὠραν, καθ' ἣν μὲ τὴν ἀφύπνισιν τῶν ἀπειραριθμῶν εὐχρῶν καὶ καλλικελάδων πτηνῶν τῶν χαριέντως ἀναπετόντων ἐπὶ τῶν περὶ τὰ μέγαρα ταῦτα πολυδένδρων κήπων καὶ πρὸ τῶν παραθύρων καὶ τῶν χρυσῶν πλαισίων τοῦ σεραγίου, ἐξεγείρονται λυσίκομοι, ἀτημέλητοι καὶ ἐπαφροδίτως βρενθούμεναι αἱ ἐπίσης ἀπειράριθμοι τοῦ Μεγάλου Καλίφου ὀδαλίσκας, καὶ ἐπὶ τῶν κιγκλιδωτῶν τοῦ παρθενῶνος αὐτῶν παραθύρων ἰστάμεναι, θεῶνται τὴν μαγικὴν τοῦ Βοσπόρου θέλασσαν ἀναμιγνύουσαι μετὰ τοῦ γλυκεῖος κελადήματος τῶν πτηνῶν, τὰ Σειρήνια αὐτῶν ἐωθινὰ ἄσματα.

Τῆς τοιαύτης ἀρμονίας τῶν ἐωθινῶν ἄσματων τῶν πτηνῶν καὶ ἐκείνων τῶν καλλιμόρφων Οὐρί, ἐγενόμην κατ' εὐτυχίαν αὐτήκοος, κατὰ τὴν πρὸ τῶν σεραγιῶν τούτων παρέλασιν ἡμῶν. Λυγκῶς ἐπόθουν ὄρασιν νὰ εἶχον, ὅπως εἰσδύσω, καὶ ἄς ἐφαινόμην ἀδιάκριτος, εἰς τὰ ἄδυτα ἐκεῖνα καὶ ἀπροσπέλαστα εἰς ξένον ὀφθαλμῶν μέρη, οὐχὶ ἵνα κορέσω ἐπιθυμίαν σαρκικὰς ἢ ἐντροπήσω Ἀσιατικῶς εἰς θεάματα ἐπαφροδίτα καὶ ἐπαγωγὰ. Honni soit, qui maly pense· ὄχι! ἀλλ' ἀπλῶς μόνον, ἵνα γνωρίσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἀόρατος ἐρευνήσω τὰ καθ' ἑκάστα τῆς ἐν τοῖς τουρκικοῖς παρθενῶσι ζωῆς καὶ τῆς διαφημιζομένης Ἀσιατικῆς τρυφηλότητος γενῶ μάρτυς.

Ἐπιθυμία συγγνωστῆ, νομίζω, εἰς περιέργον ὀφθαλμῶν.

Δυστυχῶς τὸ πλοῖον ἡμῶν ρυμουλκούμενον ὑπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου πάντοτε καὶ παρακάμψαν τὰ τουρκικὰ χωρία Καπάτασι, Πεσίκτασι καὶ Ὀρτάκοι μοὶ ἀπέκρυψε τὴν θέαν τῶν ἀνακτόρων τούτων καὶ μοὶ ἀνέμνησε συγχρόνως ὅτι μόνον διαβατικῶς δύναται τις νὰ ἀπολαμβάνῃ τῆς θέας τῶν Σουλτανικῶν χαρεμιῶν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ εἰσδύσῃ ἐν αὐτοῖς. Οὕτω λοιπὸν ρυμουλκούμενοι ὀδηγήθημεν ὑπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου πρὸ τοῦ χωρίου Κουροῦ Τσεσμέ, ἔνθα ἡκυροβολήσκειν κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου ἡμῶν, ὅστις ἄμα τῆς εἰς τὸν Βόσπορον εἰσόδου τοῦ πλοίου,

ἐξῆλθε διὰ τῆς ἡμετέρας λέμβου ἵνα λάβῃ τὴν ἐλευθερίαν κοινωνίαν ἐκ τῆς Ὑγειονομικῆς ἀρχῆς.

Ἐξῆλθον ἐτ' ὀλίγον εἰς Κουροῦ-Τσεσμέ, ὅπου εἶ μευκολότερον νὰ ζητήσῃ τις τὸν δακτύλιον τοῦ Πολυκράτους ἢ τὸ ἑλληνικὸν τοῦ Βυζαντίου πῦρ, παρὰ ζωμὸν κρέατος καθαρὸν. Ἡ ἐντύπωσίς μου εἶνε χειρίστη· αἱ βορβορώδεις καὶ ἀκανόνιστοι τοῦ χωρίου ὡς ὄλαι αἱ τοῦ τουρκικοῦ Κράτους προκατακλυσμαῖαι ὁδοί, αἱ ξύλινοι καὶ ὑπὸ εὐρώτος μελανοῦ κεχρωματισμένοι οἰκίαι, οἱ ἀδέσποτοι πολυπληθεῖς κύνες, οἱ κατὰ σμήνη τὰς ἀγυῖας ἀνενοχλήτως νεμόμενοι καὶ προκαλοῦντες διὰ τῆς ρυπαρότητος αὐτῶν πληθὺν μυῖων, αἱ τῶν παλούντων καὶ ἀγοραζόντων φωναὶ καὶ φαῦλοι προατλήτες, διαθέτουσι κακῶς τὸν θεατὴν, καταρῶμενον τὸν αἴτιον τῆς τοιαύτης καταστάσεως, τὴν κρατοῦσαν Ἀρχήν.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἀνῆλθον εἰς τὸν ὑπερκειμενον ὑψηλὸν λοφίσκον, ὅθεν ἔθεώμην τὸν Βόσπορον, ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ χωρίου Πεμπέκι, τὸ παρὰ Βυζαντινοῖς Χηλαὶ ὀνομαζόμενον, μέχρι τῆς κάτω ἄκρας αὐτοῦ, τοῦ Σεράι Μπουροῦ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο χωρίον κατακείτο ἐπὶ Βυζαντινῶν καὶ ὡς ἐμπορικὸς λιμὴν ἔθεωρεῖτο, καλούμενος Βυθοαὶ καὶ Παράβολος. Τὰ μόνον ἐπισπάσαντα τὴν προσοχήν μου ἦσαν θελκτικὰ τινὰ τοπεῖα ὑπὸ εὐσκιῶν κλώνων ἀκακιῶν κεκαλυμμένα, δεσπόζοντα πάσης τῆς ὠραίας ἐκείνης θέας καὶ ἐφ' ὧν ἀβρόταται Ὁθωμανίδες καὶ Ἰουδαῖαι, ἀπηλλαγμένοι τοῦ γλασμακίου αὐτῶν, ἐθεώοντο, κατακείμεναι νωχελῶς ἐπὶ τῆς χλόης, τὴν θέλασσαν, ἀπολαμβάνουσαι συγχρόνως τῆς ζωογόνου Βοσποριδος αὔρας.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας τοῦ ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ Κουροῦ-Τσεσμέ προαστείου Ἀρναούτ-κιοι, ἔνθα ἔνεκα τῆς σχηματιζομένης ἐκεῖ γωνίας, τὸ ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου ταχύτερον ρεεῖ περιστροφικῶς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ Μεγά ρεῦμα ὀνομαζόμενον, τὸ πληθὺς περὶ τὸ ἐσπέρας συναθροίζεται, βαδίζον κατὰ μήκος τῆς προκυμαίας καὶ ἀποθαυμάζον τὸ ρεῦμα.

ΩΡΙΟΝ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Διήγημα τῶν Φώτων.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐκ τῆς ἐκκλησίας ὅθεν ἐζήτησε τὴν σωτηρίαν, ἐν τῇ θρησκευτικῇ πίστει διείδε τὴν ἀρμονικωτέραν λύσιν. Τί πλέον παρήγορον καὶ σωστικὸν ἢ ν' ἀντλή τις θάρρος ἐκ τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐσεβείας του, τί γενναϊότερον ἀπὸ τοῦ ν' ἀπὴν εἰς τὴν θέαν Πρόνοιαν νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ ἐμπνέῃ. Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς σκοτιζέται συνήθως ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων, τῶν ἀλόγων πολλὰκις καὶ τυφλῶν τῆς καρδίας. Φῶς λοιπὸν ἐζήτει ὁ ἀπλοῖκός, ὁ ἄχαθός γερω-Μαθιός, καὶ ἐνόμιζε κολακυσόμενος, ὅτι τὸ ἱλαρὸν αὐτὸ φῶς τῆς ἀληθείας θὰ προήρχετο, ἔπρεπε νὰ προέλθῃ, ἀπὸ τὴν θέαν αἴγλην τῆς σοφίας καὶ εὐσπλαγχνίας, τὴν

στέφουσαν, τὴν ἐκπορευομένην ἐκ τῆς συμπαθοῦς προσωπικότητος τοῦ Θεανθρώπου.

Προσποιοῦμενος τότε ὁ μπαρμπα-Μαθιὸς ἠθικὴν τινα ἀνάγκην, ἀμα δὲ βαθὺν πόθον, ἵνα λυθῆ τὸ πρᾶγμα εἰρηνικῶς ἀνευ δακρυῶν καὶ μετανοιῶν, ἵνα μὴ μεταβληθῆ τέλος τὸ γλυκὺ αὐτοῦ ὄνειρον ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Βαγγελιώως, εἰς σκληρὰν καὶ εἰρώνα πραγματικότητα, καταστρέφουσαν κἀλλη καὶ ψυχὴν, ἰδίως ψυχὴν, ἐν τινι στενοχωρίᾳ, οἰοῦναι ἀμφιρρέπων καὶ μετὰ τόνου αὐστηροῦ λέγει:

— Θέλεις ἄνθρωπο στὸ ὕστερο, ποῦ μ'ὄλες αὐτοῦ τῆς παλληκαριῆς καὶ κατασοσίνες καὶ ὠμορφάδες δὲν θᾶνε ἄξιος ἂν τοῦλεγες νὰ πέση μὲ τὰ ἄλλα τὰ παλληκάρια — καὶ ξέρεις ἐσὺ τί παλληκάρια ἔχομε, σὲ πράγματα καὶ ὄχι σὲ λόγια — νὰ πιάση σὺν καὶ ἐκείνους καὶ θέλει νὰ τὸν εὐλογήσῃ ὁ Θεός, στὸν Ἁγίασμό μεθαύριο τὸν Σταυρό;...

Καὶ εὐθὺς ὁ γέρον ἀναμνησθεὶς τοῦ ἱεροῦ συμβούλου, ποιεῖ εὐλαβούμενος τρεῖς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Δὲν ἦτο τοῦτο ἀπλῆ συνήθεια; ἦτο ἀνάγκη τῆς ψυχῆς, ζητούσης ἔρμα καὶ διεξόδον ἀπὸ θείαν τινα ὑπόδειξιν... Σταυροκοπούμενος, ἐπεκαλεῖτο τὴν ἐξ ὕψους συνδρομήν.

— Ὁ Θεός, ἐξηκολούθησεν, εἶνε πολὺ μέγας καὶ ἀνώτερος ἀπὸ μᾶς· ἡ καρδιά του εἶνε ὄλος ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα ὁ κόσμος ποῦ πάσχει... Θὰ δείξῃ λοιπὸν τὴν Ἁγία του Χάρι καὶ σὲ τούτῃ τὴν περίστασι, ποῦ κοντεῦει νὰ μὲ βουλιάζῃ...

— Ποῦ τὸ ξέρεις πατέρα; ἄς δοκιμάσωμε ἐγὼ ἔχω μεγάλην πεποίθησι σ' αὐτόν...

Μόνο γιατί εἶσαι ἡ Βαγγελιώ καὶ γιὰ χάρι τῆς ψυχῆς μου, ποῦ θέλει τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴν ἡσυχία καὶ τώρα, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἂν αὐριο μπορέσῃ καὶ μοῦ φέρῃ μὲς ἀπὸ τῆς θάλασσας τὰ σπλάγγνα τὸν Τίμιον Σταυρό, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πῶ τὸ ναί... Νὰ δώσω τὴν εὐχὴν μου σὲ μιὰ τέτοια ἔνωση, ποῦ αὐτὸς ὁ Θεός θὰ ὑπαγορεύσῃ... Ὁ πῆ, ἂν ἀξιωθῆ καὶ πιάσῃ τὸν Σταυρό, ὅτι θέλει ὁ Πανάγαθος στὴ σοφία του, νὰ ξεχασθοῦν μιὰ γιὰ πάντα τὰ περασμένα (καὶ ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του δυσπίστως καὶ διστακτικῶς) εἶνε σὺν νὰ λήρῃ μὲ τὴν ἄφωνη γλώσσα ποῦ ὀμιλεῖ στὴν καρδιά μας: «Συγχωρᾶτε ἀλλήλους» θὰ περᾶστε στὴ ζωὴ σας κκλά...» Μὰ νὰ φανερωθῆ ὅμως πρῶτα αὐτὸ τὸ θεῖο θέλημα, νὰ τὸ ἰδῶ καὶ ὄχι νὰ λῆς ἐσὺ ὅ,τι σου ῥθῃ, σὸν βρόντο, λόγια τοῦ ἄερος...

— Τῆς ἀγάπης, πατέρα, λόγια εἶπεν ἡ Βαγγελιώ, θέτουσα αὐτὴ τὸν ἐπίλογον καὶ ἴσως — ἴσως μὲ αὐτὴν τὴν μίαν τῆς λέξιν δικαιολογοῦσα πληρέστερον τὴν ἀνάγκην, τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσεχοῦς ἐνώσεως.

Ἦτο ὄντως παράδοξος κατὰ τι ἡ ἀπόφασίς τοῦ πατρός, οὕτω σκεπτομένου. Ἄλλ' ἄς μὴ κρίνωμεν τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἢ μᾶλλον τὰ αἰσθητήματα καὶ τὴν νοητικὴν ἀντίληψιν, ὑπὸ τὸν φακὸν τοῦ νεωτέρου ψευδοπολιτισμοῦ· μὴ θελήσωμεν νὰ θέσωμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βοσκοπόρου καὶ ἀντζεραιοπόρου νησιώτου κλάκ καὶ focols à la dernière mode. Καὶ ὅ,τι μὲ τὰ ἐνδύματα συμβαίνει,

τοῦτο καὶ μὲ τὰ συναισθήματα. Ποῖος σήμερον, περιφρονῶν τὰ χρηματοκιβώτια, ἢ τὸ πολὺ πολὺ κανένα τριακοσιᾶδραχμον *louphé*, ἤθελε σταυροκοπηθῆ καὶ εἶπῃ: «Ἄν πιάσῃ τὸν Σταυρό (ὁ ταδε... κομψὸς λουστρινιοφόρος νέος τῶν ἐσπεριδῶν) θὰ τοῦ δώσω τὴν κόρην μου.» Καὶ εἶνε μὲν βέβαιον, ὅτι ὁ Μαθιὸς θὰ ὑπάνδρευε τὴν Βαγγελιώ του καὶ ἀνευ τοιοῦτου ὄρου. Ἄλλὰ μὴ λησμονῶμεν ἀφ' ἑτέρου, ὅτι εἰς τὰς ἀτυχίας, εἰς τὴν ἀπορίαν καὶ τὸν δισταγμὸν ἀναμνησκόμεθα μετ' ἐπιμονῆς ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀνωτέρα τις δύναμις καὶ τότε εἰς ταύτην καταφεύγομεν. Ὁ μπαρμπα-Μαθιὸς ἠγάπα μέχρις ὑπερβολῆς τὴν Βαγγελιώ. Ἔδει λοιπὸν νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ εἰς τὰς ἀδυναμίας τῆς... Ἄλλ' ὑπῆρχον καὶ λόγοι διχονοίας. Ἐμπρὸς βαθύ, ἴσως ῥέμμα!... Ἄλλ' ἤδη ἐκ πεποιθήσεως ἀφίετο πλέον εἰς τὴν θείαν βούλησιν.

*

**

Εἰς τὰς ναυτικὰς νήσους, τὰς τὸσφ ἐν Ἑλλάδι ἀγαπητάς, ἀπὸ γενεῶν μεταδίδονται ἀρχαιοπαράδοτα ἔθιμα, θρησκευτικῶς τηρούμενα. Ἐν τούτων εἶνε καὶ τὸ ποιητικώτατον ἔθιμον, ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καθιερωθέν, νὰ ρίπτηται εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Σταυρός, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐορτάζεται ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ. Ἀγιάζεται ἡ φύσις πᾶσα...

Φεύγουν, ἐξαφανίζονται δι' ἐν ἔτος εἰς τὸ σκότος οἱ Καλλικάντζαροι μετὰ δωδεκαήμερον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου τῶν Χριστουγέννων κατακίηνωσιν. Τοὺς διώκει ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμις τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων. Ὁ ἱερεὺς κατερχόμενος εἰς τὴν παραλίαν ἐν πομπῇ, ἀγιάζει τὰ ὕδατα, ἵνα ὁ Θεὸς ἐνόησῃ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ναυτικῶν, δίδων αὐτοῖς οὐριον τὸν ἄνεμον, ἢ δ' ἐορτὴ αὐτὴ εἶνε ἡ ὠραιότερα, ἡ λαμπροτέρα.

«Ἦλθον τὰ Φῶτα, ἦλθεν ὁ Φωτισμός» ψάλλον καθ' ὀμίλους χαρμωδῶς καὶ ἐμμελῶς τὰ παιδιὰ. Ἦ ἐορτὴ ἠγγισεν.

Ὁ μπαρμπα-Μαθιὸς πρῶτ-πρῶτ ἠγέρθη τῆς κλίνης. Μεθ' ὀλην τὴν συμβιβαστικὴν ἀπόφασίν του δὲν ἦτο μὲν δυσηρεστημένος, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ εὐχαριστημένος. Τὴν νύκτα ἄμα ὀλίγον αὐτὴ ἐπροχώρησε, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ξανακοιμηθῆ ἀπὸ τὴν *σουλλόγη*. Παιδιὶ τὸν Πέτρο! Ν' ἀφήσῃ τὸν Νάσο! Ἀμφεταλαντεύετο... Ἄλλὰ πάλιν ἡ σκέψις ν' ἀφειθῆ εἰς τὸ θεῖον, τὸν ἐνεψύχου. Ὁ μπαρμπα-Μαθιὸς ἐξῆλθε τοῦ οἴκου του, μεταβαίνων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Θεομήτορος· τέτοια ἡμέρα βεβαίως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λείψῃ. Ἄλλως τε ὅ,τι καὶ ἂν τῷ συνέβαινε, τὴν Ἐκκλησίαν δὲν τὴν ἄφινε; ἦτο δι' αὐτὸν ἐκ τῶν *ὄν ἀνευ*. Τὴν ἐθεώρει — καὶ δικαίως — ἀναγκαιότεραν καὶ αὐτοῦ τοῦ οἴκου του. Ἦτο ἰσχυρὰ, ἀκατανίκητος ἢ ἐπίδρασις ἦν αὐτὴ ἤσκει ἐπ' αὐτοῦ.

Ἦ Βαγγελιώ δὲν τὸν συνώδευεν. Ἦτο ἀνήμπορη, τῆς ἐπονοῦσεν ὁ λαϊμός. Καὶ εἶχεν ἤδη ἀπέλθῃ ὁ πατὴρ τῆς, ὅτε τὸ σκότος ἤρξατο ὑπενδίδον εἰς τὰς πρῶτας τῆς Ἡοῦς ἀνταυγείας. Ἀνοίγει τὸ ἀνα-

τολικὸν παράθυρον, ποῦ ἔδειχε πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ νεαροῦ γείτονός της, τοῦ καὶ ἐπιδόξου γαμβροῦ, καὶ βλέπει ἀμέσως τὸν Πέτρον ἐν ἐορτασίμῳ ἐνδυμασίᾳ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρόν της, εἰς τὴν πλαϊνὴν θύραν, σκεπτόμενον ἴσως ἂν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἔσθον διὰ τοῦ ἡμιπεπτωκότος τμήματος τοῦ ἀσθεστοχρίστου τοίχου, ἀφοῦ ἡ θύρα ἦτο ἀκόμη *μαρδαλωμένη*. Τὸν βλέπει ἐκείνη σκεπτικῶς· ἐκείνος τῇ γελᾷ, ἀνοίγει ὑπεριμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς διὰ ν' ἀντικρύσῃ τὸν ἐκείθεν ἀνατειλαντα ἥλιον τῆς ὑπάρξεώς του. Ἦ ἥλιος ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ. Φαίνεται θέλων νὰ προσκυνήσῃ τὸ εἶδωλον τῆς ἀγάπης του, νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθητήματά του ὑπὲρ ἐκείνης, ὑπὲρ ἧς θὰ ἠγωνίζετο μετ' ὀλίγον εἰς τὰς ὑγρὰς, τὰς ἀτελευτήτους ἀγκάλας τῆς ἐπιβούλου ἐρωμένης τῶν νεανικῶν του χρόνων.

Τὸν καλημερίζει πρῶτῃ ἡ Βαγγελιώ, οἰοεὶ ἀπαντῶσα εἰς τὸ διπλοῦν μειδιάμα, τῶν χειλέων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἄλλ' ἐκείνος οὐδὲν τῇ λέγει· τὰ μειδιάματα σχεδὸν ἀπροσβέννυται, ὡς πρὸ σοβαρᾶς σκέψεως καὶ καταστέλλων ἐνδόμουον ταραχὴν ἐξάγει συστέλλων τοὺς ὤμους, ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ἔξω θυλακίου του, τοῦ ὄγκουμένου, — ὡς ν' ἀπέσπα τι ἀπὸ τὰ μυστικὰ, τὰ ἀνεξιχνίαστα βᾶθη τῆς καρδίας του — μικρὸν, ἀμαυρόν, τέχνης κοινῆς, ἀλλὰ κομψόν, Σταυρόν. Αἴγλη περιεχύθη εὐθὺς εἰς τὴν μορφήν του. Ἦλέκτρισεν ἀμφοτέρας τὰς καρδίας ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη, αἱ συναδελφούμεναι ἐν τῷ σεπτῷ συμβόλῳ, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς, τὸ περιπαθὲς τῆς θρησκείας ἔμβλημα ἠγίαζε τὸ βαθὺ καὶ ἀγνὸν αἰσθημά των, ἔλυε μὲ τὴν ἀφανῆ, ἀλλ' ἰσχυρὰν καὶ ἀκατάβλητον ἀκτινοβολίαν τοῦ ἱεροῦ μυστικοῦ.

Ὁ μικρὸς ἐκείνος Σταυρὸς ἦτο φυλακτόν, ὅπερ τὴν πρῶτην φορὰν τῆς ἀναχωρήσεώς του εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτόν ἢ μήτηρ του, ἵνα κατὰ παντὸς κακεῖ τὸν προφυλάττει. Ἦ Βαγγελιώ ἔχουσα ἐν νῷ τὴν πρὸς ἀποφυγὴν ὀχληρῶν ἀπαντήσεων ἢ λυπηρῶν ἐπεισοδίων δῆλωσιν τοῦ πατρός της, ἐνόμισεν ὅτι ὁ Πέτρος ἔμαθε τὴν πρότασιν καὶ ἤρχετο, ἀποδεχθεὶς ταύτην, ἤρχετο νὰ ζητήσῃ ἀπὸ αὐτὴν θάρρος καὶ ἐλπίδα.

— Στου Θεοῦ τὴ προστασία! τῷ λέγει... Προσπάθησε μὲ τὸ σπαθὶ τῆς Ἀγάπης, μὲ τὸν Σταυρὸ νὰ μὲ χαιρετήσῃς γυναϊκά σου.

Ὁ Πέτρος καὶ ἠννόει καὶ δὲν ἠννόει. Μὲ τὸν Σταυρὸ νὰ τὴν χαιρετίσῃ γυναϊκά του! Ἀπορία ἐζωγραφίσθη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἀμέσως ἡ Βαγγελιώ ἀντελήφθη ταύτην καὶ τῷ λέγει:

— Δὲν τᾶμαθες; τίποτα δὲν ἔμαθες; Ἄκου λοιπόν! Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται πλέον ἡ εὐτυχία μας, ἢ πανδρεία μας... Ὁ πατέρας δὲν ἀρνιέται.

Ὁ Πέτρος δὲν ἠγνόει τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρός. Ἄλλ' ὡς ἐκ θεοῦ προαισθημάτων εἶχεν ἀποφασίσει νὰ κατέλθῃ καὶ οὗτος εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀσκέτως πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον γάμον. Ἦδη, συνηντᾶτο ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ πατρός. Ὁμιλῶν δὲ πρὸς τὴν Βαγγελιώ περὶ τοῦ χρυσοῦ μυστικοῦ, ὑπενόει, ἂν ἔ-

βλεπε τὸ ἀδύνατον τῆς συναινέσεως τοῦ πατρός, νὰ τὴν κλέψῃ. Ἦννόει πρὸ τοῦ θερμοῦ ἔρωτός του νὰ ὑποκύβῃ καὶ ταπεινωθῆ ἢ τοῦ νουὸς φρόνησις. Καὶ εἰς τοῦτο λίαν συνεβίβλετο ἢ ἐκ μέρους τῆς Βαγγελιώως ἐπιδειχθεῖσα εἰλικρινῆς συμπάθεια.

— Δὲν ἀρνιέται; Θέλει ὁ πατέρας σου; ἠρώτα ἐκπληκτος διὰ τὴν εὐτυχὴ μεταβολήν, ἧτις ἐπῆλθεν ἐν ταῖς σκέψεσι καὶ τῇ περὶ αὐτοῦ ἐκτιμῆσει τοῦ πατρός.

— Θέλει! Ἄλλὰ μὲ μιὰ ρητὴ συμφωνία. Τότε μόνο θὰ εὐλογήσῃ, Πέτρο μου, τὴν πολυπόθητη ἐνωσίμας, ἂν μπορέσῃς σήμερα στὸν μέγα Ἁγίασμό νὰ πιάσῃς τὸν Τίμιον Σταυρό... Ἐέρεις, ποῦ ὁ πατέρας εἶνε θεοφοβούμενος ὅσφ πέρνει...

— Τὸν Σταυρό! Μὰ αὐτὸ ἐγὼ θὰ τὸ κάμω ἄφευκτα, ἐγὼ τὸ ἔχω βάλει ἄρτι, ἐγὼ θὰ παλέψω μὲ τὸν γυῖο τοῦ καπετάνιου τῆς «Βαγγελίστριας»! Αὐτὸ λές! Ἐννοια σου, ὁ Θεὸς εἶνε Δίκαιος καὶ ὁ Πέτρος γενναῖος ναύτης!... Φεύγω Βαγγελιώ μου, καὶ ἔχω ἐλπίδα ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὄρες νὰ σοῦ φέρω νὰ φιλήσῃς τὸν Σταυρὸ ποῦ θὰ ρίξῃ ὁ Δέσποτας πρῶτα — πρῶτα σὺ καὶ ἔπειτα ἀμέσως ν' ἀκουμπίσω ἀπάνω στὸ αὐτὸ σημεῖο τὰ χεῖλη μου, μὲ διπλῆ λαχτάρα, πῶς φιλῶ τὸ ξύλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐγύθηκε τοῦ Σταυρωμένου τὸ ἀθῶο αἷμα καὶ τῇ μεριά ὅπου τὰ δικὰ σου γλυκὰ χεῖλη θ' ἀφήσουνε τῆς καρδιάς τὴν μοσχόβολη καὶ ὀλόζωη πνοή. Φεύγω Βαγγελιώ, καὶ δός μου τὴν ἄδολη εὐχὴ σου...

— Στου Θεοῦ τὴ προστασία! «Καλὴ ἀντάμωσι! ἐπανέλαθεν ὄλως συγκεκινημένη καὶ μετὰ πόνου ἡ Βαγγελιώ καὶ ἐκλείσεν ἡμέρα τὸ παράθυρον, ἀφοῦ ἐπίτινα ὥραν παρηκολούθησε μὲ ἀνήσυχον τὸ βλέμμα καὶ τὴν καρδίαν τὸν ταχέως ἀπομακρυνθέντα Πέτρον, διευθυνόμενον δι' εὐσταθοῦς καὶ γοργοῦ βήματος πρὸς τὴν παφλάζουσαν καὶ κυματόεσαν παραλίαν.

Ὅταν τὸν ἔχασεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, δάκρυ, ὡς μαργαρίτης, ὠλισθήσεν ἐπὶ τῶν ἐρυθροτάτων παρειῶν της.

Ἦ τοιαύτη σύμπτωσις ἀγεται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο θεία. Ὁ πατὴρ ἐζήτησε πρᾶξιν, ἦν εἶχεν ἤδη σχεδιάσῃ καὶ ἀποφασίση ὁ τολμηρὸς ναύτης.

Ὁ Σταυρὸς! Τὸ σημεῖον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ, τὸ παλλάδιον, οὕτως εἶπεν, τῆς θρησκ. εὐσεβείας τοῦ πατρός τῆς Βαγγελιώως, θὰ ἔστεφεν ἢ θὰ ἠρείπου τῶν πόθων τὸ οἰκοδόμημα. Αὐτὸ θὰ ἔθετε τὸν ἐπίλογον εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην, τὴν ἀπὸ τινος συνταράττουσαν τὰς δύο οἰκογενείας.

Ἐν τοῖς νήσοις, οἴου, ὡς καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς μᾶλλον ἀπομακρυσμένοις τῶν πόλεων, διαφυλάττεται πιστῶς ἡ πατρῷα κληρονομία καὶ διασώζεται ἀκέραιος ὁ ἔθισμος, τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ, ἐν παλαιότερᾳ μάλιστα ἐποχῇ, ἦτο τὸ καλλίνικον στάδιον ἀγῶνος ἐπιμόνου. Ὅλοι οἱ ναῦται ὅσοι θελοῦν νὰ διακριθοῦν καὶ τιμηθοῦν, φιλοτιμοῦνται τίς πρῶτος νὰ δρᾷξῃται τοῦ ριπτομένου Σταυροῦ, διότι νὰ ἀρήσουν νὰ ἀπωλεσθῇ ἐν δυστύχημα, ἀνευλάβεια, κτύπημα κατὰ τῆς γεν

ναιότητα και της κοινής υπερφανείας. Μετά κρατερὰν δὲ ἐν τῷ ἀνησυχῶ στοιχείῳ πάλην ἀμιλλῆς καὶ εὐσεβείας, ὁ εὐτυχῆς νικητὴς ἀναδυόμενος περιστοιχίζεται μετὰ τὴν τελετὴν ἀπὸ τοὺς κατοίκους ὅλης τῆς νήσου, θεωρεῖται καὶ τιμᾶται, ὡς ὁ εὐδαιμονέστερος καὶ ἀλιμότερος τῶν νέων. Ὅλοι τότε τὸν χαιρετῶσι γηθοσύνως, μετὰ συμπαθείας μετεχούσης καὶ τινος σεβασμοῦ, τὸ ὄνομα του φέρεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἢ δὲ μνήμη του περισώζεται εἰς τὰ χρονικὰ καὶ τὰς διηγήσεις τῶν συνηλικιωτῶν του.

Μετὰ τὴν μεσημβριάν δέ, περιφέρει μετὰ συντρόφων καὶ φίλων εἰς πάσας τὰς οἰκίας, διὰ νὰ ἀσπασθῶσι, τὸν ἀγιάσαντα Σταυρόν, ὃν ἤρπασε διαφιλονεικήσας αὐτὸν ἐξ ἄλων χειρῶν καὶ ἐκ τῶν θαλασσιῶν κυμάτων, ὅλοι δ' ἔχουν ἓνα λόγον γλυκύν καὶ ἐν μειδίαμα εὐμενὲς πρὸς τὸν ἄξιον, τὸν φιλόθρησκον ἥρωα τῆς ἑορτῆς. Καὶ θ' ἀκολουθήσῃ κατόπιν γλέντι καὶ θὰ εἶνε αὐτὸς τὸ κύριον θέμα τῆς ὀμιλίας, αὐτὸς θὰ κερδίσῃ τὰ ὠραιότερα βλέμματα, τοὺς ἀφελεστεροὺς θαυμασμοὺς! Τί τιμὴ! Τί χαρὰ! Ὑπὸ τοιοῦτον ὄρον νίκης ἐν τῷ εὐγενεστάτῳ ἀγῶνι ἠδύνατο καὶ μόνον νὰ συγκατανεύσῃ ὁ μπαρμπα-Μαθίος. Ἐὰν δὲν νικήσῃ, ἐσκέπτετο, τὸν ἀπορεύγει χωρὶς ἢ Βαγγελιώ νὰ ἔχητι ν' ἀντιτείνῃ, ἀφοῦ τὸν ὄρον τοῦτον ἰδέχθη. Ἐὰν τύχῃ τῆς εὐτυχίας καὶ συλλάβῃ τὸν Σταυρόν, σημεῖον ὀλοφάνερων θὰ ἦτο ἔμμεσος θεία ὑπόδειξις ἢ εὐνοια αὐτῆ. Ἐπληροῦτο τότε ἡ θρησκ. τοῦ πατρὸς ἐπιθυμία, ὁ δὲ Πέτρος ἐνώπιον τοῦ κόσμου θὰ ἀνυψοῦτο, περιβαλλόμενος αἰγλήν νικητοῦ. Ἡ περὶ αὐτοῦ ὑπόληψις τοῦ πατρὸς οὕτω μόνον ἠδύνατο ν' ἀποκατασταθῇ. Ὅπως δὲ μετὰ τὴν ἀνάδυσίν του ἐκ τῆς θαλάσσης θὰ ἐτριγυρίζετο ὡς ἥρωας ἀπὸ ὄλους καὶ ὄλας καὶ θὰ προῦκλῃ γενικὴν χαρὰν, οὕτω καὶ εἰς τοὺς γάμους του κανεῖς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἔξεστομήσῃ λόγο κακὸ διὰ τοιοῦτον εὐτυχῆ καὶ ἄξιον ναύτην ὡς πρὸς τὸ ἀπερίσκεπτον, νέος ἦτο, θὰ πέρνουσε σιγᾶ-σιγᾶ.

«Μὴ δειλιάξ» θὰ ἐφαίνετο λέγουσα αὐτῷ ἐν εὐμενεῖ περιπτώσει, ἡ θεία Πρόνοια. Καὶ ὁ γέρον δὲν εἰδειλία ποσῶς.

Ἡ Βαγγελιώ οὐδέποτε ἐφαντάζετο τέτοια ἀπόφασιν. Τώρα δὲ, σχεδὸν ὀρμεμφύτως, ἠσθάνετο χαρὰν τινὰ, διότι ἀπέκτα ἐπὶ τέλους ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Μεταξὺ πατρὸς καὶ κόρης δὲν ὑπῆρχε πλέον πάλιν, οὐδ' ἀνεμένετο συνεπῶς νίκη, ἀφοῦ πόλεμος τῶν σπλάγγων τοῦ ἐνὸς κατὰ τῶν σπλάγγων του ἑτέρου, ἀλληλοσπαραγμὸς ἠθικὸς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἐν τῷ αὐτῷ αἵματι, ὡς πρὸ ὀλίγου, δὲν ἦτο λόγος νὰ ὑφίστατο! Ἡ διπλῆ τῆς Ἀγάπης ἐκφανσις: Στοργὴ καὶ Ἔρωσ συνεβιβάζοντο εἰρηνικῶς. Ὑπεχώρει ὁ πατὴρ ὄχι πρὸ τυχαίου αἰσθήματος ζωνῆς κόρης, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἀνεξερυνήτων βουλῶν τῆς θείας προνοίας, πρὸ ἱερᾶς ἀποκαλύψεως. Ἡ βλαβερὰ πίστις τοῦ γέροντος, τὸν ἐκκαμνε εἰς ὅλα νὰ ἔχη πίστιν. Ἀμφοτέρω τὰ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχοντα αἰσθήματα ἦσαν βαθεῖα, ἰσχυρά, αἰμοστέλακτα... Ἰσως ἢ βα-

σιλεία τοῦ ἐνὸς εἶνε ἤττων ἀπέναντι τῆς αἰωνίας κυριαρχίας τῆς στοργῆς. Ἄλλ' ἐν ἀκμῇ διατελῶν ὁ ἔρωσ, μὴ λησμονῶμεν, ὅτι εἶνε φοβερός ἐγωῖσθης. Ὅλα τὰ θέλει ὑπὸ τῆς μικκύλου πόδας του· πᾶσαν δύναμιν, ἔστω καὶ τὴν εὐγενεστάτην, ἀπαιτεῖ πειθηνίαν. Δὲν ἦσαν ὄθεν οὔτε μικρὰ οὔτε εὐσυμβιβαστὰ τὰ αἰσθήματα τῶν· ἀλλ' ἰδοὺ εὐτυχῶς, ἡ θεία τοῦ Χριστοῦ θρησκεία ἤρχετο νὰ ρίψῃ τὸν ἐπέραστον καὶ σωστικὸν αὐτῆς πέπλον, ἵνα ἀμφοτέρους προφυλάξῃ. Ἡ τύχη τῆς Ἀγάπης τῶν δύο νέων ἐμελλε νὰ ὑποστῇ τὴν πραγματικὴν, τὴν τελεσιδικίον κρίσιν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων.

* *

Ὁ κώδων τοῦ ἐκκλησιδίου γοργῶς ἤχεῖ. Ἐτελέσθη ἐν τῷ ναῶ ἡ λειτουργία καὶ ἠψίασεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ, ὁ μόνος ἱερεὺς, τὸ ὕδωρ, ἐξ οὗ ὅλοι ἐν διαγωνισμοῖς καὶ διὰ ποικιλοσχῆμων καὶ διαφόρου ἐποχῆς δοχεῖων ἐλάμβανον ποσότητά τινα, ἵνα ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας πῶσιν ἐκ τούτου καὶ ἀγιάσωσιν εἴτα αἱ γυναῖκες τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας, ἐπιφωνοῦσαι τὸ τροπᾶριον: «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομενοῦ σου Κύριε» κ.λ.π., τὸ ὑπολειφθὲν ἀναθετοῦσαι ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ. Συνοδεία πολυπληθῆς κατέρχεται ἤδη ἐκ τοῦ ναοῦ ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ κώδωνος, προηγούμενων τῶν ἐξαπτερύγων καὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐπομένου τοῦ ἱερέως φέροντος πᾶντα τὰ ἱερατικὰ αὐτοῦ ἄμφια, μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, καὶ ἀγγήματος παιδῶν, πρὸς τὴν παραλίαν, εἰς ἣν καὶ ἔφθασαν δι' ἐλικουιδίου στοργῆς. Το θέαμα ἦτο γραφικόν. Ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, θολὴ ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἐνῶ κάτω ὁ ἱερεὺς περιστοιχούμενος εὐλαβῶς καὶ περιέργως ὑφ' ὄλων σχεδὸν τῶν πιστῶν, μετὰ τὰς ὁμοιομόρφους νησιωτικὰς ἐνδυμασίας των. Τὰ πλοῖα ἅπαντα σηματοστόλιστα, μετὰ ὄλων τῶν ἰθνητῶν τὰς σημαίας, προεξαρχούσης τῆς κυανολεύκου, 4—5 δὲ λέμβοι ἀνακινούμενοι ἐντὸς τοῦ μέρους, ἔνθα ἴστατο ὁ ἱερεὺς, ἔφερον τὰ γενναῖα ναυτόπουλα σχεδὸν ἡμίγυμνα, ἔτοιμα, ὡς δελφίνες, νὰ εἰσορμησῶσι καὶ βυθισθῶσιν εἰς τὰ ὕδατα, ὅπως ἀνασύρωσι τὸν ἀγιάσαντα αὐτὰ Σταυρόν. Ὁ ἱερεὺς ψάλλει μετὰ τοῦ χοροῦ χαρμωδῶς, καθ' ἣν ὥραν δὲ μνημονεύει τὴν ἐν Ἰορδάνῃ βᾶπτισιν τοῦ Χριστοῦ πλάφ... ἀκούεται καὶ ὁ Σταυρὸς κατέρχεται, κατέρχεται περιδινόμενος... καὶ πέντε σύγχρονα πλάσματα συμπληροῦσι τὸ πρῶτον ἤρεμον καὶ ἀρχεται πλέον ὁ ἀγῶν. Ὁ Πέτρος δὲν καθυστερήσῃ. Ἡ ἀγάπη, ἀγάπη διπλῆ, τῷ εἶδιδε δυνάμεις, ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Ἡ θάλασσα καταψυχρὸς, κυμαινόμενη, δυσμάχητος. Πᾶσαν καταβάλλει προσπᾶθειαν, τὰ μέλη διατελοῦσιν ἐν νευρικῇ συσπᾶσει, φόβοι καὶ ἐλπίδες τὸν περικυκλοῦσι καὶ συγχρόνως κύματα, κύματα... Ὅλος κινεῖται· χεῖρες, πόδες, κεφαλὴ... Ἀγωνία σώματος καὶ ψυχῆς...

Αἶφνης βλέπει, αἰσθάνεται τὸν Σταυρὸν κτυπῶντα τὸ μέτωπόν του· κύμα βίαιον, ὑπόκωπον ἀνέβιθασεν αὐτὸν πλησίον του, ἐνῶ συγχρόνως χεῖρ ὀρθομένη ἀπωθοῦσα τὸν Πέτρον· δρᾶττεται σχεδὸν

ΤΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ

(Συνέχεια)

Ἐξάπαντος θὰ ὁμοιάζον πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μικρὰ μετ' ἐξελάμβανεν ἀντ' ἐκείνου. Μάτην ἐπανέλαβον τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Τίποτε! Μόλις ἐνόει καὶ οὐδεμίαν μοι εἶδιδεν ἀπάντησιν.

Ἐν τούτοις τί ἐπρεπε νὰ κάμω; Νὰ τὴν φέρω ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψω εἰς τὴν τύχην της, ἢ νὰ τὴν κρατήσω παρ' ἐμοί, ἐν τῷ πτωχικῷ μου οἴκῳ;

Ἀπεφάσισα νὰ πράξω τὸ δεύτερον.

Ἐλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν μικρὰν καὶ ἤρχισα νὰ προχωρῶ.

Καθ' ὁδὸν ἡ μικρὰ εὖρε διασκεδάσιν παιζούσα μετὰ τὰς τρίχας τοῦ πόγωνός μου καὶ τῆς κεφαλῆς, γελῶσα, ὁσάκις τὴν ἐπέπληττον.

Ἦμην εὐχαριστημένος καθ' ὑπερβολὴν, διότι εὖρον τὸ παιδίον ἐκεῖνο, καὶ ἠσθανόμην ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι δὲν εἰσῆλθον μόνος μου, ἀλλ' εἶχον καὶ μίαν ὑπαρξίν ν' ἀγαπήσω, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγας ὥρας.

Συμμετέσχε τοῦ δείπνου μου· τοῦ ξηροῦ δῆλον ὅτι ἄρτου καὶ τοῦ καθαροῦ ὕδατος· ἔφαγε μετὰ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐγὼ δὲ τῆς ἤρσκον πολὺ, καθ' ὅσον δὲν ἔπαυε γελῶσα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δείπνου. «Α! ἂν ἤξεύρετε πόσον ἦτο εὐφύης καὶ πόσον εἶχεν εὐγένειαν! Ὡ ναί! δὲν ἐσυλλογίζετο παντελῶς τοὺς γονεῖς της, οἵτινες χωρὶς ἄλλο θὰ τὴν ἀνεζήτουν πανταχοῦ. Τὰ μικρὰ παιδιά, κύριέ μου, εἰσὶν ἐπιλήσιμα, ὡς οἱ ἀχάριστοι ἄνθρωποι.

Τὴν ἐνηγκαλιζομένη καὶ τὴν κατεφίλουον τρυφερῶς, μετὰ πολλὴν χαρὰν. Εἶχον ἀγαπήσει πλέον αὐτὸ τὸ παιδίον. Ἐὰν ἤρχετο τις νὰ μὴ τὴν πᾶρῃ, θὰ ἐκλειον, καίτοι πρὸ μιᾶς ὥρας τὴν εἶχα γνωρίσει.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπῆγα καὶ ἐδήλωσα τὸ γεγονός εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ὁ δὲ ἀστυνόμος, ἀφοῦ ἔλαβεν ὅλα τὰ διακριτικὰ σημεῖα, δι' ὧν καθίστατο δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τῆς κορασίδος, μοι εἶπε:

— «Δύνασθε νὰ τὴν παραδώσῃτε τώρα. Ἄμα δὲ ζητηθῇ, θὰ σᾶς πληροφωρήσωμεν. Ἀφήσατέ τὴν ἐδῶ.»

— Ἐγὼ! ἐγὼ; κύριε, ἐφώνασα, νὰ τὴν ἀφήσω! Ἄ! ὄχι. Τὴν κρατῶ· δὲν δύναμι νὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Αἱ! καὶ ἡ μικρὰ, θὰ εὖρη ταχέως τοὺς γονεῖς της; Ἀλλὰ μέχρις ὅτου ἀνεύρη αὐτούς, ποῦ θὰ τὴν παραδώσῃτε; εἰς κανὲν ἄστυλον τῶν ἀπολωλότων παιδίων, μαζί με τοὺς ζητιάνους καὶ τοὺς πλανοδίους. Τοῦτο θὰ τὴν κάμῃ νὰ ὑποφέρῃ πολὺ. Αὕτη εἶνε συνειθισμένη νὰ ζῇ ἐλευθέρη καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ περιποιήσεων. Αἱ μικραὶ της παρεῖαι ἤθελον κοιλανθῇ, μακρυνθῇ... ὦ! ἀφήσατέ τὴν νὰ τὴν ἔχω ἐγὼ, κύριε... βλέπετε, θὰ τὴν περιποιῶμαι ὡς ἰδικόν μου παιδί... θὰ εἶμαι δὲ προθυμότερος νὰ τὴν

τοῦ Σταυροῦ. Τὸν ἀγῶνα τῆς θαλάσσης διεδέχθη ὁ τῶν χειρῶν. Ἀνταγωνισμὸς ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ὑπο τοιαύτας περιστάσεις ἦτο πράγματι κάτι τι φοβερόν. Οὐδὲ δύοδευτερόλεπτα δὲν παρήλθον καὶ ὁ Πέτρος ἀνυψοῖ τὸν βραχίονα κρατοῦντα μετὰ δυνάμει τὸν Σταυρόν καὶ ἀνέρχεται. Ἐνῶ μακρὰν, πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐνῶ κανεῖς δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ πρωτοκυττάξῃ, ἀναφαίνεται διὰ μέσου τῶν ἐκπτώτων ἐν ἀφρῶ καὶ συναναμιγνυόμενων κυμάτων, ὁ Σταυρὸς, τὸ γλυκὺ σύμβολον τῆς ἐλπίδος καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σῶμα τοῦ Πέτρου, ἀσθμαίνον, ἐν ἀγωνιώδῃ ταραχῇ, αἱρεται προσκολλώμενον εἰς τὴν προσδραμοῦσαν λέμβον. Ὁ Θεὸς ἠυλόγει τὴν ὥραν ἐκείνην εὐτυχῆ ὑπαρξίν καὶ ἡ χαρὰ μετὰ τὰς μαγικὰς τῆς χεῖρας ἔρραινε μετὰ δύο ἡμέρας τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλιάς, ἅτινα ἔσπερον τὸ γενναῖον, ὑπερήφανον καὶ τίμιον μέτωπον τοῦ ἥρωος τῆς θαλάσσης καὶ τῆς θρησκ. πίστεως, καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ἀγῶν καὶ παρθενικόν, τὸ γλυκὺ τῆς παρθένου, μειδιώσης ἐκ χαρᾶς καὶ υπερφάνου. Πρὸ παντὸς υπερφάνου...

* *

Τὸ χωρὶς ὄλο ἐπανηγύρισε τὴν ἔνωσιν τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Βαγγελιώς... Οἱ ὄξεις ἤχοι τῶν ἐγχορῶν ὄργάνων καὶ οἱ λιγεῖς τῶν βιολιῶν ἐκράτουν ἀνάστατον ἐπὶ δύο ἡμέρας τὴν γειτονίαν, ὁ δὲ μπαρμπα-Μαθίος, ὁ παρ' ὄλου τοῦ χωριοῦ σεβαστὸς γέρον, δοξάζων τὸν Ὑψιστον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἀνέκραζε κατὰ διαλείμματα: «Μέγας, εἰ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου». Τὰ σταυροκοπήματα τοῦ ἦσαν ἀμέτρητα.

Τὴν ἐπομένην ἀκριβῶς τῶν χαρμωδῶν γάμων, οἵτινες ἀμέσως ἐγένοντο, διότι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν ἐθεωρήθη περιττὴ ἡ παράδοσις τῆς προικὸς καὶ τὰ ἄλλα προπαρασκευαστικά, ἀφοῦ πᾶσα ὥρα ἐφαίνετο εἰς τοὺς μελλονόμους σιδηροῦς αἰῶν — τὴν ἐπομένην, ἀπῆρχοντο 1/2 ὥραν μακρὰν τῆς νήσου, εἰς τι πρὸς β. ἐπὶ βραχῶδους προεξοχῆς ἐρημοκλήσι τοῦ Ἐσταυρωμένου· ἠνοιξαν τὸ ἐκκλησιδίον ἔπειτα ἀπὸ 2 χρόνια ποῦ ἦταν κατάκλειστο καὶ ἐρημο καὶ τὸ ἀγαπημένον ζεῦγος ἐν ἐνδομύχῳ συγκινήσει καὶ ἀκμαίᾳ θρησκ. εὐλαβείᾳ ἔκλινε τὸ γόνυ πρὸ τῆς ἀμαυρᾶς εἰκόνης τῆς Παναγίας, φερούσης τὸν Χριστὸν ἐν τοῖς σπαργάνοις καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἠναψαν τὴν κανδήλαν, ἐρέμασαν τᾶμμα, ὀλόχρυσον, ἀκτινοβολοῦντα Σταυρόν, ὃν πρῶτον αὐτοὶ ἠπάσθησαν. Εἶχεν ὑποσχεθῆ τὸ τᾶμμα ἢ Βαγγελιώ ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν προσευχαῖς της καὶ ἤδη ἐξετέλει τὴν ὑπόσχεσιν.

Ὅτε ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ, εὐτυχεῖς καὶ ἀλληλοκρατούμενοι, μακρὰν εἰς τὸ πέλμαχος ἐφάνη ἀπερχόμενον, μετὰ ἀναπεπταμένα ἱστία, μέγα ἱστιοφόρον. Τὸ ἐκύτταξαν ἀμφοτέροι· οὐδὲν ὁμῶς εἶπον, ἀλλ' ἔλαβον μετ' ὀλίγον τὸ πρὸς τὴν οἰκίαν των ἄγον μονοπάτιον.

Ἦτο τὸ πλοῖον τοῦ ἀτυχοῦς Νάσου, ἀπερχομένου εἰς τὸ ἐξωτερικόν... Δ. Κ.

παραδώσω εἰς τὴν μητέρα της, ἂν ἡ τύχη... θελήσῃ... θά τὴν ἐπανεύρῃ...

Καὶ μὴ δυνάμενος ἕνεκα τῶν λυγμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὀμιλίαν μου, ἐφώνησα :

— Τὴν ἀγαπῶ παρὰ πολὺ αὐτὴν τὴν μικρὰν καὶ ἡ καρδία μου δὲν ὑποφέρει νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ.

— Εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος Lagamache, μοὶ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, καὶ δύναιμι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ αὐτήν. Φυλάξατέ τὴν καὶ φροντίσατε ὑπὲρ αὐτῆς· οἱ γονεῖς της ἴσως θὰ σᾶς εὐγνωμονῶσιν ἡμέραν τινά!

— Ἄ! εὐχαριστῶ, κύριε! εἶπον. Εἶνε μεγάλη μου εὐχαρίστησις νὰ ἔχω πλησίον μου τὸν θησαυρὸν τοῦτον. Ὅταν εὐρεθῶσιν οἱ γονεῖς της, ἐγὼ θὰ τὴν ἀποδώσω σῶαν. Σᾶς ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου! ἐν τῷ μεταξὺ ἀνήκει εἰς ἐμέ... ἔλα ἐδῶ, κοριτσάκι μου! Ὅτι σὲ ἔχω ἐγὼ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς καὶ θὰ ἔχω ἀκόμη τὸν καιρὸν νὰ γελᾶσθαι μετὰ τὸν πατέρα σου Lagamache· ἔλα!

Ἐλαβον τὴν μικρὰν εἰς τὴν ἀγκάλην μου, ὡς ὁ φυλάργυρος λαμβάνει τὸν θησαυρὸν του.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν παρέστησα πουθενά· εἶχον πολλὴν ὄρεξιν νὰ ὑπάγω νὰ γελᾶσω δημοσίᾳ, ἀλλ' ἐκράτουν τὸν γέλωτα μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Οὐδέποτε εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐγέλασα περισσότερον.

Διῆλθον τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν μικρὰν Μαρίαν (οὕτως ὠνομάζετο). Οὐδὲν ἔστενοχωρεῖτο! εἶχον γείνει πάλιν παιδίον χάριν αὐτῆς καὶ ἐπὶ ἡδῶν ὡς μικρὰ αἰξ, ἵνα προκαλῶ τὸν γέλωτά της. Παιδικαὶ ἀναμνήσεις! Αὐταὶ μᾶς καθιστῶσι πάλιν νέους, μᾶς ζωογονοῦσι, μᾶς θέλγουσι. Μοὶ φαίνεται, ὅταν ἀναμνησκόμεθα τῆς ὥραιας ἐκείνης ἡμέρας, ὅτι δὲν ἐγήρασα, ὅτι δὲν ὑπέφερα.

Ἄλλὰ διατί νὰ μὴ μοῦ ἐναπολίπῳνται ἤδη ἡ μόνον ἀναμνήσεις καὶ λύπαι;

Δ'.

Χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας, αἰτινες οὐδὲν ἄλλως σᾶς ἐνδιαφέρουσι, λέγω ἐν συντόμῳ, ὅτι τὰς ἡμέρας διεδέχθησαν μῆνες καὶ τούτους πάλιν ἔτη, χωρὶς νὰ ζητηθῇ παρ' οὐδενὸς ἡ Μαρία. Ἴσως οἱ γονεῖς της τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει εἰς τὴν τύχην.

Οὕτω λοιπὸν ἡ ἀτυχῆς μικρὰ ἔμεινεν ὄρφανή, μὴ γνωρίσασα τοὺς γονεῖς της μετ' ὅλας τὰς ἀναζητήσεις των, παρὰ μόνον ἐμέ, τὸν πατέρα της Lagamache.

Ἐμεγάλωσεν ὑπερηφανεύομένη νὰ τὴν βλέπω ἀξάνουσαν εἰς ἡλικίαν καὶ ὠραιότητα. Τὴν δὲ Κυριακὴν, ὁπότε τὴν συνώδευον εἰς περίπατον, ὅλων τὰ βλέμματα προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς.

Ἦτο τόσο ὠραία καὶ ἐγὼν ἤμην τόσο εὐχαρίστημένος, ὥστε μοῦ ἤρχετο νὰ εἶπω πρὸς τοὺς περιπατητάς, οἵτινες μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι μ' ἐφθόουν: «Εἶνε ἰδική μου· εἶνε ἡ περιουσία μου, εἶνε ἡ ζωὴ μου· καὶ ἂν ἦνε ὠραία ὅπως τὴν βλέπετε, εἶνε διότι τὴν ἀνέθρεψα καὶ τὴν ἐπεριποίηθην· εἶνε, διότι ἐγὼ ἐγενόμην γονεὺς της· εἶνε, διότι ἐγὼ τὴν ἔσωσα· εἶνε διότι ἐγὼ εἶμαι πατήρ της!»

Οὐδὲν ἐδάπανον ἐξ ὧν ἐκέρδιζον. Τοῦτο θὰ ἦτο κλοπὴ διαπραττομένη κατὰ τῆς Μαρίας. Ὅλον τὸ ἀργύριόν μου ἦτο προωρισμένον δι' αὐτήν. Ἐγνωρίζον ὅτι ἐγεννήθη πλουσία καὶ ἤθελα νὰ ἦνε τοιαύτη πάντοτε. Εἰργαζόμενη ἀκαταπαύστως καὶ ἐξεύρισκον, διὰ νὰ κερδίζω περισσότερα, γύρους ἐκπληκτικούς. Δεκάκις τῆς ἡμέρας ἐκινδύνευον νὰ θραύσω τὸν λαιμόν μου κατὰ τὰ γυμνάσματα, ἀλλὰ κατὰ τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν ἰσχυρὰ ὄθησις μ' ἐπανάφερεν εἰς τὴν θέσιν μου. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζομην, παρὰ τὸ παιδί μου. Καὶ ὁ ποῦς μου καθίστατο σταθερός· ἡδυνάμην ἄρα γὰρ νὰ πέσω καὶ νὰ φονευθῶ, ἀφοῦ χάριν αὐτῆς ἐξετιθέμην εἰς τοιοῦτους κινδύνους;

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωσε ταχέως· ἡ Μαρία ἔγεινε δέκα ἐτῶν, κατόπιν ἕνδεκα καὶ μετὰ ταῦτα δώδεκα. Τὴν εἰσήγαγον ἐσωτερικὴν εἰς τι σχολεῖον τοῦ Μοντρέλ, ἔνθα δις τῆς ἐβδομάδος τὴν ἐπισκεπτόμην. (Ἀκολουθεῖ).

ΜΙΑ ΠΡΩΙΑ

Ἡ δροσιά τῆς χαραυγῆς τῶν πτηνῶν ἢ ὑμνωδία ἢ Φαιδρότης τῆς αὐγῆς καὶ ἡ γελόσσα Πρωία, ἑνωρὶς μίαν ἡμέραν με ἐξύπνησαν. Δὲν ζεῦρω εἰς τὸν κῆπον πῶς με φέραν ἄνθ' ὠραία νὰ τὰς εὐρω.

Με συντρόφειαν καὶ ἐκείναι εἰς τὴν ποιήσιν αὐτήν. Πότε μ' ἔλεγον 'κεῖ πέρα μεῖνε 'στὴν γαρυφαλλιά αὐτὴν πότε μ' ἔσυραν ἠπίως εἰς φυλλώματα πυκνά, πλὴν ἐγὼ αὐτὰς κρυφίως ἀπεθαύμαζα συχνά.

Πότε τῆ δροσιά θωροῦσα τὴν Φαιδρότητα τὴν θεϊαν, πότε βλέπων, ἀποροῦσα τὴν αὐγάζουσαν Πρωίαν. Πότε ἔπεινα τὸ οὖς μου 'στῶν πτηνῶν τὴν ὑμνωδίαν καὶ ἐχάανετο ὁ νοῦς μου εἰς τὴν θεϊαν ἁρμονίαν.

Ἡ καρδία μου ἐσκίρτα καὶ ἐπάλλετο σφοδρῶς μοῦ τὴν ἐπαλλαν τὰ μῦρτα τῶν ἀνθῶν ὁ σωρὸς. Ἐβλεπον ἐκεῖ τοπεῖα εἰς τὸν κῆπον γραφικὰ ἄνθη ἔβλεπα παντοῖα δροσερὰ καὶ μαγικά.

Τὴν Χαρὰν τὴν Εὐθυμίαν ἔβλεπον ζωγραφισμένας συγκινητικὴν μαγεῖαν εἰς τὴν φύσιν σκορπισμένας. Καὶ ἡ δρόσος τῆς Πρωίας καὶ ἡ Φαιδρότης τῆς Αὐγῆς ἐδανείζοντο τὴν θεϊαν αἴγλην των ἀπὸ τῆς γῆς.

Χρ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ζητήματα καὶ ἐρωτήσεις

Θ'. Διατί ἐπλάσθη ἡ γυνή;

Γ'. Τίς ἡ ἰσχυροτέρα δύναμις;

ΙΑ'. Ποῖος θάνατος εἶνε ὁ ἥδιστος;

ΙΒ'. Τί παράγει περισσότερο κρότον;

ΙΓ'. Πότε ἡ γυνὴ σιωπᾷ;

ΙΔ'. Τί σ' εὐχαριστεῖ περισσότερο;

Ἀπαντήσεις, δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Εἰς τὰ ζητήματα καὶ τὰς ἐρωτήσεις

τοῦ ΑΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς «Σάλπιγγος» προκηρυχθέντας διαγωνισμοὺς πολλοὶ ἀπέστειλαν ἀπαντήσεις, ποικιλοῦσας κατὰ τὰ γούστα ἐκάστου. Ἡ ἐπιτροπὴ, ἧτις ἔκρινε τὰς ἀποσταλείσας ἀπαντήσεις ἐπὶ τῶν Α', Β', Γ', καὶ Δ' Ζητημάτων καὶ Ἐρωτήσεων, ὡς καὶ τὰς μεταφράσεις τοῦ Λαφονταίνιου διστίχου, δὲν διστάζει νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν προθυμίαν καὶ εὐφυίαν τινῶν ἀμιλληθέντων, ἀλλὰ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν μετριότητα καὶ τὸ τετριμμένον μερικῶν, ἄλλων δὲ τὸ ἀφορήτως σχολαστικόν.

Ἀνασύρωμεν τὸ παραπέτασμα, ἵνα ἰδῆτε παρελαύνοντας πρὸ ὑμῶν τοὺς ἐν τῷ μικρῷ ἀγῶνι μᾶλλον ἐφελκύσαντας τὴν ἡμετέραν προσοχὴν.

Α'. Ποῖον θὰ ἦτο τὸ πρῶτον ἔργον σας, ἐὰν σᾶς ἐδίδοτο αἴφνης ἡ ὑπεράττη ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι;

Ἰπὸ διπλὴν ὄψιν ἐξελείφθη ἡ ἀ. ἐρώτησις. Σοβαρὰν καὶ εὐτράπελον. Ἰδῶμεν ἑκατέρας, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν, ἵνα καταλήξωμεν εἰς τὴν ἀκρίβειαν.

«Θὰ γλεντοῦσα» ἀπαντᾷ μακαρίως εἰς «Περικλέτος». «Θὰ κατέθετον πάραυτα τὴν ἐξουσίαν, προκειμένου νὰ διοικήσω... Ρωμαϊκῶς». Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖται εἰς τοῦτο ὁ κ. Ἀνεμοστρόβιλος. Θέλει νὰ ἐξαντλήσῃ, φαίνεται, τὸ ζήτημα καὶ προσθέτει ἀμέσως: «Ἐὰν δὲ δὲν ἐγίνετο δεκτὴ ἡ παραίτησίς μου, θὰ... νητοκτόνουν». Τὸν ἀφίνομεν εἰς τὰς αὐτοκτονικὰς διαθέσεις του καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα εἰς τὰ τραγικά, μνημονεύσωμεν τῆς ἀσπότησεως τοῦ ἐν Στενημαχῶ «Μίαν Βιράζω», δεικνυούσης ἴσως πολλὴν λατρείαν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἄνακτος τῆς Ἑλλάδος. «Ἐὰν μὲ ἐδίδοτο τοιαύτη τις ἐξουσία, πρῶτον μου ἔργον θὰ ἦτο ἡ ἀποκεφάλισις ἐκείνου, ὅστις ἤθελεν ἀναρτήσῃ τὴν προτομήν μου εἰς καπηλεῖον ἢ εἰς κατάστημα ὁμοίας κατηγορίας». Τὸν παραπέμπομεν εἰς τὸν κ. Ἐλευθερόφρονά διὰ νὰ λογαριασθῶσι... καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν—δεσποινίδα ἡ κυρίαν;— Αὐλαίαν. «Δὲν ὀμιλῶ ἐγωῖστικῶς, διότι—ἀπλοῦστατον— εἶμαι γυνή. Φρονῶ ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ἔργον ἔδει νὰ ἦτο ἡ ἰδρυσις καλῶν σχολείων ἵνα ἡ τε καὶ παιδείσις καὶ ἡ καθ' ὅλου ἀνατροπὴ γίγνεται σκόπιμος καὶ ἀνετος κ.λ.π.

Νὰ ἄφιναι... Διαδόχους. (Κοιτούλης).

Θὰ ἐκρεμνοῦσα ἐκ τῶν ποδῶν, εἰς οὓς συνίσταται ὅλη ἡ περὶ τὸ ρουσπετολογεῖν καὶ διαφεύρειν τὰς

συνειδήσεις ἐπιτηδειότης των, τοὺς ἀντιπροσώπους ἢ μᾶλλον τοὺς αὐτοπροσώπους τῆς ἐθν. ἀβουλίας. (Ζωῦφιον Πατρῶν).

Θὰ ἔπαυα ὅλας τὰς ἐφημερίδας καὶ ἰδίως τὰς πολυστήλους, εἰσάγων συγχρόνως τὸ ἔθιμον τοῦ ραβδισμού. (Κ. Σ.)

«Θὰ ἀνήγειρον δύο ἀκόμη Δρομοκαίτεια διὰ τοὺς... ποιητάς μας. (Ἠμέγα).

«Θὰ ἰδρουν ἄσυλον ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθούτων λογίων καὶ... ποιητῶν. (Ἐγὼ καὶ ὄχι ἄλλος). Καὶ διὰ τοὺς ἀτυχεῖς δημοσιογράφους τίποτε, κ. ἐγωῖστά; Ὅσοι δὲν ἠυχαριστήθησαν εἰς τὰς φιλοπαίγμονας ἀπαντήσεις, ἄς σερβιρισθοῦν καὶ ἀπὸ τὰς σοφολογιατάτας.

«Θὰ ἐμερίμων πρωτίστως, ὅπως κυβερνήσω, πρᾶγμα τὸ ὅποσον δὲν γίνεται· φροντίς μου δ' ἐπίσης θὰ ἦτο ἡ ἰκανότης περὶ τὸ κατευνάξιν τὰς πολιτικὰς ἀντιπαθείας καὶ συμβιβάζειν τὰ διεστῶτα. Ἐὰν δὲν κατόρθουν τὸ θαῦμα τοῦτο, δὲν θὰ ἐβλεπον λόγον ὑπάρξεως ἐν ἔθνει κλπ. (Πολίτης Κ.) Αἱ πολλαὶ φιλοσοφίαι παραλείπονται.

«Δὲν ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἐδίδοτο ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, μετὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἀγωγὴν καὶ τὸν βίον μου, πρῶτον διότι ὁ νῦν βασιλεύων εἶνε ὁ ἀρμοδιώτατος διὰ τοὺς Ρωμηοὺς ὡς ἄριστος γνώστης τῶν ἑλλην. πραγμάτων καὶ ἰδεῶν· ἄλλως θὰ ἐκινδύνευον ἐκ τῆς ἀποτόμου ἀνυψώσεώς μου νὰ ὑποταχθῶ εἰς ὑπερηφάνειαν καὶ ἄλογα πάθη, ὅπερ κἀκιστον διὰ πάντα ἄνθρωπον καὶ πρὸ πάντων δι' ἡγεμόνα, λέγει ὁ Ρωμηὸς— ὄχι τοῦ Σουρῆ— κρινῶν τὰ κερνῶτα ἄνευ πολυπραγμοσύνης.

«Θὰ ἐφήρμοζον ἐφ' ὅσον μοὶ ἐπέτρεπον τὰ ἐνεστῶτα ἐθιολογικὰ ἦθη, τὴν τακτικὴν τῶν ἰδεῶν τοῦ «Ἡγεμόνος» τοῦ Μακιαβέλλη. (Ἄνθος Σύρου).

«Ὅλην μου τὴν προσοχὴν θὰ τὴν ἔτρεφον πρὸς τὸν στρατόν, διότι θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὴν ἔστρεφον πέραν τοῦ Ὀλύμπου... Ζ.

Ὁ ἐν Κατοχῇ Π. Β. θὰ διέτατεν ἵνα πάντες οἱ ἄρρενες ἀνεξαιρέτως (;) νυμφεύωνται τὸ 20ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, οἱ δὲ θήλειαι τὸ 18ον. Ἐπίσης εἰς τὸν ἱερατικὸν κλάδον, μὴ ἐξαίρουμένων οὐδὲ τῶν ἀρχιερέων.— Δύο παρατηρήσεις ἔχομεν. α) Ἐκφράζομεν ἐπ' ὀνόματι ὅλων τῶν γεροντοκοριτσῶν πάνδημον εὐγνωμοσύνην καὶ β) ὑπεθυμιζόμεν, ὅτι ἔχει συμμάχους ὑπὲρ τῆς πυκνότητος τοῦ πληθυσμοῦ τοὺς ἀπανταχοῦ... ἀρειμανίους καλογήρους, οἵτινες μετὰ ζέσεως φροντίζουν περὶ ἀπογόνων ὅσον καὶ περὶ τῆς σεβαστῆς κοιλίας των.

Θὰ κατήργουν τὴν βάρβαρον θανατικὴν ποινὴν. (Ἐλευθερόφρων).

«Θὰ περιηγοῦμην πάσας τὰς δούλας ἐπαρχίας, ἵνα γνωρίσω τὰ παθήματά των, ἵνα ἀντικρύσωσι καὶ ἐκείνοι τὸν ἀληθῆ βασιλεῖα των. (Ἡπειρώτης).

Β'. Τί εἶνε συμφερότερον, ἡ σύζυγος νὰ εἶνε λογία ἢ οἰκοκυρά;

Διάστανται αἱ γυνῶμαι. Ὑπερισχύουν ὅμως αἱ ὑπὲρ τῆς οἰκοκυράς. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐν τούτοις διαφωνεῖ πρὸς τὴν πλειοψηφίαν. Καλὸν βεβαίως ἦθε-

λεν εἶσθαι νὰ συνυπάρχωσιν ἀμρότεροι αἱ ἰδιότητες αὐται : Ἀλλὰ προκειμένου νὰ ὑπάρχη ἡ μία ἐξ αὐτῶν ; Ποῖαν πρέπει νὰ προτιμήσωμεν ἐκ τῶν δύο ; Ἴδου ποῖον ἀκριβῶς τὸ ζήτημά μας.

Ὡς σύζυγος, οἰκοκυρά· ὡς μήτηρ, λογία. Ἄλλ' ἂν πρόκειται τις νὰ ἐκλέξη σύζυγον, πρὸς τὸ ἔν μόνον καὶ βαθέως ἀποκλίνουσαν, τὸν συμβουλευέω καμμίαν νὰ μὴ ἐκλέξη, ἂν μὴ τὴν ὠραιότεραν. Ἄγαπῶ τὴν οἰκοκυράν, ἀλλ' ἐκτιμῶ τὴν λογίαν. Ἡ λογία θ' ἀναθρέψῃ ἄριστα τέκνα, ἡ οἰκοκυρά θὰ διατηρῇ ἄριστον οἶκον. Τέκνα λοιπόν. Λογίαν, διότι ἡ ἀληθῶς λογία δὲν εἶνε δυνατὸν, ἢ νὰ ἐπιθυμῇ ἑαυτὴν καὶ ὀλίγον οἰκοκυράν. (Μυσοσαίς).

Γ'. Ποῖον κρίνετε ὡς τὸν πρῦτανιν τῶν ζώντων Ἑλλήνων λογίων ;

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς γενομένης ψηφοφορίας εἰσὶ τὰ ἐξῆς :

ὑπὸ τῶν πλείστων κρίνεται ὡς τοιοῦτος, ὁ γηραιὸς καὶ πολυγραφώτατος λόγιος κ. Ἀλ. Ρ. Παγκαθῆς· 58 ἐγνωνμάτευσαν ὑπὲρ αὐτοῦ· ὁ κ. Κουμανοῦδης ἔλαβε 49 ψήφ., ὁ κ. Κόντος 40, ὁ κ. Ε. Ροῖδης 29, ὁ κ. Κ. Σάχας 17, ὁ κ. Δ. Βερναρδάκης 12, ὁ κ. Δ. Σεμιτέλος 8 κ.λ.π. Ἐσχόμεν δὲ καὶ τρεῖς ἀπαντήσεις, αἷ δὲν ἀντέχομεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν. Ἴδου αὐται :

α) Τὸν ἐκάστοτε πρῦτανιν τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου πλὴν τοῦ... ὑπάρχοντος. (Φαίδωρ).

β) Τὸν κ. Τσερέπην, διότι γνωρίζει Σαντακριτικά. (Κρ.).

γ) Τὸν κυνικὸν Ἰορδανίδην, ὅστις κάμνει τὰ ὀλιγώτερα ὀρθογραφικὰ σφάλματα. (Κάρμεν).

Εἰς δέ, ὁ κ. Ἀλκμαίων, οὐδένα κρίνει ἄξιον τοιοῦτου τίτλου. «Εἶνε ἴσως γεννημένος, ἀλλὰ δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη.» Ἄς ἀναμείνωμεν νὰ μᾶς τὸν γνωστοποιήσῃ μετὰ θάνατον ! Καὶ ἕτερος «ὅστις ἐμελέτησε τελειότερον.» Τινὰς δέ, ὡς εἰρωνευομένας ὠρισμένα πρόσωπα, ἐρρίψαμεν ἀμέσως εἰς τὴν κάλαθον τῶν χρήστων.

Δ'. Τί πράγμα ὀμιλεῖ ὅλου τοῦ κόσμου τὰς γλώσσας ;

Φοβερὸν ζήτημα. Καὶ πόσας δὲν προεκάλεσε γνώμας ! Ὀλόκληρον στιβάδα ! ... Ἡ τιμὴ, τὸ νεῦμα, τὸ ἀργύριον, τὸ δάκρυ, ἡ ἐλπίς, ὁ πόνος, ἡ μελάνη, ὁ ἔρωσ, ἡ λιποθυμία, τὰ μάτια, ὁ φωνογράφος, ἡ φυσιογνωμία, ἡ ζηλοτυπία, τὰ νεῦρα, ἡ ἀπάθεια, ὁ στεναγμὸς, ὁ γέλωσ, ἡ ἀδιακρισία, ἡ εἰκὼν, τὸ σφύριγμα ἢ γλώσσα... τῆς γυναικὸς.

Βραβευθέντες καὶ βραβεῖα.

Α') Ζήτημα. Βραβεύεται ὁ μετ' ἄλλους ἔθνικοῦ γράφων Ἡπειρώτης διδεται δ' αὐτῶ, ὡς ἐνθύμιον, ἐλαιογραφικὴ εἰκὼν.

Β') Ἡ κάλλιον δικαιολογήσασα τὴν γνώμην τῆς Μυσοσαίς, λαμβάνουσα τὸ περὶ Ἄνατροφῆς τῶν κορασιῶν σύγγραμμα τοῦ Φινελῶνος.

Δ') Βραβεύεται ἡ Συμπαθῆς ἥτοι ἡ «ἀδιακρισία». Ὡς ἀμοιβὴν, τῇ παρέχομεν μετ' ἀδιακρισίας

μίαν βελόνην, ἣν ἀνατιθέμεθα τῇ συνεργάτιδι ἡμῶν δεσποινίδι Βελόνῃ ν' ἀποστείλῃ ὡς οἶόν τε... τάχιστα.

Εἰς τὸν Μικρὸν διαγωνισμὸν ἀπεστάλησαν 11 ἐν ὄλῳ μεταφράσεις. Διασώζονται τῆς κρίσεως 7, ἐπαινεῖται δὲ ὁμοφώνως ἡ τελευταία, ἀπονεμομένην τῷ ἐπιστεῖλαντι τῶν «Μύθων» τοῦ Lafontaine.

Παραμύθια λέγει πᾶς τις, μετὸ στόμα, μετὸ βλέμμα Πλὴν φέρει πάγον ἢ καρδιά, ὅταν δὲν λέγει ψέμμα.

Ἀληθινός.

Εἶνε πάγος ὁ καθείς, ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν Ἐἶνε φλόγα, εἶνε πῦρ, ὅταν πλάττῃ .. παραμύθια.

Φροῦ-Φροῦ.

Σὰν πάγος στὴν ἀλήθειαν, ψυχρὰ εἶνε ἡ καρδιά Σὰν ἡλεκτρικὸ ἀνάβει καὶ φουντώνει στὴ ψευτιά.

Στ.

Εἰς τὸ ψέμμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅλος μανία, πῦρ Μὰ στὴν ἀλήθειαν ἀχ! νεκροῦται, γυνὴ εἶνε ἡ ἀνήρ.

Βαβός.

Ψυχρὸς εἰς τὴν ἀλήθειαν ὁ ἄνθρωπος σὰν χιόνι, Ὡσάν τῇ φλόγα τῆς φωτιᾶς, εἰς τὴν ψευτιὰ πυρώνει.

Πολυξένη Γ. Γκολφτροπούλου.

Ὅταν μέλλῃ νὰ ψευσθῇ εἶν' ὁ ἄνθρωπος φωτιὰ Ἐνῶ γιὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλος ψύχρα, παγωνία.

Σειρήν.

Εἶνε ὁ ἄνθρωπος κρύα πέτρα, εἶνε πάγος στὴν ἀλήθειαν Ὅλος γίνεται χαρὰ καὶ ὅλος πῦρ, ὅταν λέγῃ ... παραμύθια.

Παπατρέφας.

Ἡ ἐπιτροπὴ νομίζουσα ὅτι ἐξεπλήρωσεν ὡς οἶόν τε φωτοτυπικῶς τὸ ἔργον τῆς, ἐλπίζει, ὅτι θὰ συναντηθῇ ἡ ἐκλογὴ τῆς πρὸς τῶν πλείστων ἀναγνωστῶν τὴν κρίσιν. Ἄν διαψευσθῇ, αἷ μᾶς στεῖλουν τὰ βραβεῖά των, καὶ ἀναδεχόμεθα νὰ τὰ ἀποστείλωμεν εἰς ὅσους κρίνωσιν αὐτοὶ ἱκανωτέρους. Ἐνόσω δὲν λάθωμεν τοιαῦτα ... Ἀποκηράτα βραβεῖα, δικαιοῦμεθα νὰ μὴ λάθωμεν ὑπ' ὄψει οὐδὲν παράπονον.

Κ.

Ο ΠΑΤΗΡ

Εἶδατε, φίλι μου, ποτὲ ὠχρὸ περιβολάρη Ποῦ με ποτάμι ἴδρωτα τὸν κῆπο του σκαλίζει, Τὸν χαμαρώνει καὶ κυττᾷ, σὰν νύκτα τὸ φεγγάρι, Συχνὰ καὶ τὸ ποτίζει ;

Καὶ περιμένει ὁ ἄμοιρος μετὸ πόνον νὰ προβάλλῃ Ἡ ἀνοιξὶς μετὰ τὰ χρυσαῖα καὶ πράσινά τῆς κάλλη, Τοῦ κήπου του τὸ λούλουδο σὰν νυφικὸ στολίδι Ὅ ἄμοιρος νὰ ἴδῃ ;

Ἐστ' ὁ πατέρας τὸ παιδί μετὸ πόνον περιμένει Κοιτάζει τὴ μισὴ ζωὴ, ἔς τὸ χάρο του τὴ δίδει Ὅπως μιὰ μέρα τὸ ἴδῃ τοῦ κόσμου μας στολίδι Τρέχει παντοῦ, ἀσθμαίνει.

ΔΗΜ. Π. Ρ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ENANTION ΤΩΝ ΧΕΙΜΕΘΛΩΝ

Ἡ ἐκ τῶν χειμέθλων προερχομένη ἐνόχλησις, καὶ αἱ ἀηδεῖς τούτων συνέπειαι, ποικίλας ἐπιδέχονται θεραπείας. Ὁ δὲ καιρὸς ὑπῆρξεν ἐφέτος τόσοσ χειμερρινός, ὥστε δὲν εἶνε ἀποσκοποῦ ν' ἀναφέρωμεν τινὰς. Οὕτω λ. χ. διὰ τῆς τυλιξέως τῶν ποδῶν ἐντὸς ἐφημερίδων — ἐξαιροῦνται αἱ ἐγγύροι — ἡ διὰ φύλλων κισσοῦ, ἅτινα βράζομεν, λαμβάνοντες εἶτα τὸν χυμὸν των, πρὸς χρῆσιν θερμῶν ἐπιτοπιῶν λουτρῶν κ.λ.π.

Εἰς τὰ βόρεια κλίματα, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἐξευγενισμὸς δὲν ἐνεκλιματίσθη ἔτι, αἱ λιπαραὶ οὐσίαι λαμβάνονται ὡς κάλλιστα προφυλακτικὰ μέσα. Διὸ μεθ' ὅλους τοὺς πάγους, σπανίως ἔχουν ἐκεῖ χιονίστρας. Ἄλοιφῃ δι' ἀναλελυμένου λίπους ἐν καιρῷ νυκτός καὶ ἐπιθεσις λεπτοῦ τινος ὑφάσματος, προφυλάττει καὶ ἀπαλλάσσει ἐντὸς ἐβδομάδος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας σας ἀπὸ τὰς... ἐρυθρὰς χελιδόνας τοῦ χειμῶνος, ἀρκεῖ ν' ἀποφασίστητε μόνον, νὰ θυσιάσῃτε τὴν ἀβρότητα αὐτῶν εἰς τὸ λίπος.

Ἐν δὲ τῇ Σαβοῖᾳ οὐ πρὸ πολλοῦ κατεσκευάσθη φορητὸν πύραυλον, ἥτοι μεταλλικὴ πυξίς, ἔχουσα τὸ σχῆμα κρηπίδος ὑποδήματος, ἱκανὴ νὰ περιλάβῃ τεμάχιον ἄνθρακος καὶ προσαρμοζομένη εἰς πᾶν εἶδος ὑποδήματος· ἡ δ' ἐξ αὐτοῦ παραγομένη θερμότης μεταδίδεται εἰς τοὺς δακτύλους δι' ἐλάσματος χαλκοῦ, ὅστις τυγχάνει, ὡς γνωστὸν, κάλλιστος ἀγωγός. Ὁ ἄνθραξ καίει ἐπὶ 2—3 ὥρας περίπου· ἡ δὲ ὅλη συσκευή εἶνε ἐλαφρά, ἀθίατος, εὖωνος. Ἐδῶ ὅμως δὲν εἶδομεν τοιοῦτον οὐδαμοῦ.

Ἄν ἐπιτρέπηται καὶ ἡ τῆς γραφούσης γνώμη, μακάριοι οἱ δυνάμενοι τὰς ὥρας τῶν χιόνων καὶ παγετῶν νὰ διέρχωνται πλησίον τῆς φλεγούσης ἐστίας ἢ εἰς τῆς θερμάστρας τὸ γλυκὺ θάλαπος, ὅτι αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἡ τῶν χειμέθλων... τυραννία.

ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΟΤΕΡΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Σπεύσατε καὶ προλάβετε ν' ἀποστείληται τὴν συνδρομὴν σας, διότι ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου τῆς «Σάλπιγγος», τοῦ περιλαμβάνοντος τόσα ὠραῖα καὶ ἐκλεκτὰ ἀντικείμενα, τοῦ δίδοντος δὲ συγχρόνως ἐλπίδα κέρδους χιλιάδων δραχμῶν, ἐγγίζει. Ὀλίγα ἡμέραι μέχρι τῆς 15 Μαρτίου ὑπολείπονται. Σπεύσατε λοιπὸν ἵνα μὴ μείνηται ἔξω τοῦ νυμφῶνος... τῆς κληρωτίδος. 20 Φεβρουαρίου. ΔΝΙΕ Β.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἐξεδόθη μετατυπωθὲν ἐκ τοῦ «Προμηθέως» εἰς ἰδιαιτέρον τεῦχος Περὶ ἐμβολιασμοῦ τῶν ὑπεροφύρων δένδρων καὶ τῆς ἀμπέλου τοῦ γεωπόνου κ. Σπ. Χασιώτου. Τὸ βιβλίον, χρησιμώτατον καὶ πρακτικώτατον ἅμα, κοσμεῖται καὶ ὑπὸ πολλῶν βοηθητικῶν εἰκόνων. Εὐρίσκεται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» καὶ Α. Κωνσταντινίδου. Τιμὴ 1,25.

Κοινωνικὴ οἰκονομία. Δίκαιον καὶ Πολιτεία, ὑπὸ Δημ. Β. Πουρναρᾶ δικηγόρου. Ἐν Ἀθήναις 1891. σελ. 88. Εἶνε ἀρίστη ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἡ μελέτη αὕτη, ἣν ἀρτίως ἐξέδωκεν ὁ παρ' ἡμῶν ἐγκρατῆς ἐπιστήμων κ. Δ. Πουρναρᾶς. Πραγματεύεται μετ' ἐπιγνώσεως περὶ τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας, ὡς βάσεως τῆς τε νομικῆς καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης. Προτέταχται δὲ διδακτικὴ εἰσαγωγὴ περὶ τῆς παρ' ἡμῶν Νομικῆς σχολῆς, δίδουσα ἀφορμὴν εἰς μελέτην ἐνδιαφερόντων ζητημάτων. Τὰ συγχαρητήριά μας τῷ φίλῳ συγγραφεῖ, ὅστις συμπαθῇ καὶ ἐξέφρανα ὑψοῦ φωνῆν ἐναντίον τῆς παρουσίας κακῆς καταστάσεως, παρέχων συγχρόνως δεῖγμα βασίμου ἐπιστημονικῆς μορφώσεως.

Μελέτη ἐπὶ τοῦ νόμου περὶ ὑποθήκης πλοίων ὑπὸ Π. Χρυσανθοπούλου. Ἐν Ἀθήναις 1891, σελ. 354.

Ἰω. Α. Ἀρσένῃ Ποικίλη στοά. Ἐθνικὸν ἡμερολόγιον 1891, σελ. 416. Κοκκινόχρυσόδετον καὶ μεστὸν ἐκλεκτῶν δημοσιευμάτων ἐλάβομεν τὴν «Ποικίλην στοάν» τοῦ ἀρξαμένου ἔτους, ἣν φιλοτίμως ἐκδίδει ἀπὸ 9 ἡδῆ ἐτῶν ὁ τῶν γραμμάτων θιασώτης κ. Ι. Ἀρσένης. Ὀλίγα ἔργα ἐμφανίζονται μετ' ἐπιβλητικότητα λόγῳ ἐργασίας καὶ ὀνομάτων, τὴν περιουσίαν δ' ἔλλειψιν τῆς μὴ ἐκδόσεως, ἄριστα ἀναπληροῦ ἐφέτος ὁ ἐκδότης διὰ τῆς συγκεντρώσεως ποικίλων ἀξίαναγνωστων διατριβῶν, κοσμήσας συγχρόνως δι' ὠραίων εἰκόνων. Διακρίνομεν καλλιπέες διήγημα τοῦ διακεκριμένου ἡμῶν φίλου κ. Ε. Χρονοπούλου (Timeson) ὑπὸ τῷ τίτλῳ «Mater Pulhra», ληφθέντι ἐκ τινος στίχου τοῦ Ὀβιδίου, ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν περὶ πολιτικῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν τοῦ φιλάτου κ. Ὁθ. Φωστηροπούλου, καὶ ἄλλα ἔργα τῶν κ. κ. Ε. Ροῖδου, Γρ. Ξενοπούλου, Σ. Ξίνου, Ε. Λυκουδῆ, Α. Παράσχου, Σ. Μαρτζώκη κλπ. κλπ. Συγχαίρομεθα τῷ φίλῳ κ. Ἀρσένῃ. Κ.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Φίλε κύριε Λεωθυμνά,

Ἐνεκεν τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως τῶν θυλακίων μου ἀδυνατῶν μεθ' ὅλην τὴν μικρότητα τοῦ ποσοῦ νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν — ὑπάρχοντος μάλιστα καὶ τοῦ ἔρου τῆς προσπληρωμῆς — κρίνω συμφερότερον νὰ σᾶς ζητήσω μετ' ἀδιακρισίας νὰ με ἀναγράψῃτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν... συνεργατῶν.

Ἡ δὴλωσις μου μένει ἕως ἐδῶ· διότι βιάζομαι νὰ ὀνειροπολήσω .. χαρτίνους λιμοκοντόρους. Ὡ! τί εὐτυχία ἀνὰ ἰδέαι ἦσαν πάντοτε... χαρτονομίσματα ! Καὶ τί ἀτυχία ὁ στίχος νὰ ρεῖ ἀκατάσχετος, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν τρέχουσαν ἀξίαν ἐνὸς νομίσματος, οἰουδηποτε. Ἐως ὅτου ὅμως ἐκπληρωθῇ — ποῦ ζεῦρεῖς ! — ἡ ὡς εὐσεβῆς πόθος προσκυνητοῦ ποιητικὴ αὕτη εὐχή :

Θεέ μου ! Βρέξε δίδραγμα καὶ χιόνισε πεντὸδραγμα

τώρα μετὴν ἀφθονίαν τῆς χιόνος, αἷ μὴ λησμονῇ ἡ ἀγαπητῇ «Σάλπιγγι», ὅτι ὁ Θεὸς καμμιά φορὰ ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀσχολίας του λησμονεῖ καὶ μερικὰς εὐχὰς.

Οὐχ ἤττον καλὸν νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψει σου καὶ τὴν ἐξῆς γνώμην μου.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὴν εὐαισθησίαν τὴν ἔχουν εἰς τὰ μάτια· οἱ ποιηταὶ εἰς τὰ μακροῦ μαλλιά καὶ ὁ Ρωμηός... εἰς τὰ θυλακία του.

ΠΟΙΗΤΗΣ

πολέμιος τῆς ρωμειτικῆς σχολῆς

Φίλιτατέ μοι κ. Καλογερόπουλε,

«Δὲν ἀποκρούμεν τὴν εὐφροσύνην καὶ ἀπροσωπὸληπτον σάτυραν· ὁ γέλωσ εἶνε σημεῖον εὐεξίας καὶ ἀθωότητος».

Οὕτω μοὶ ἔγραψες· δυστυχῶς ὄλαι αἱ ἀλαταποθηκαὶ εἰσι μονοπώλια τοῦ Δημοσίου. Ἐὰν νομίζεις ὅτι δύναται μετ' εὐσυνειδησίας — ὄχι βεβζίως ἀλαταποθηκαρίου — νὰ στίξω τὸν χάρτην αὐτόν, ἀνάγραψον τὸ ὄνομά μου δηλ. τὸ ψευδώνυμόν μου, ὅπερ ἐξετρώπωσα ἀπὸ ἐν σκωληκώ-θρωτον Ἑλλ. λεξικόν. Εἶνε παρώνυμον, ὅφ' ὅ ἐλατρεύετο ὁ Σάτυρος ἐν Θάσῳ. Τί ὄραϊον πράγμα νὰ γελᾷ κανεὶς καὶ τί ὄραιότερον ἀκόμη, νὰ προκαλῆ τὸν γέλωτα εἰς λογαριασμὸν ἀγνώστου. Διὰ νὰ εἶμαι δὲ συνεπὴς πρὸς τὸ πρόγραμμα ὑμῶν, διακηρύττω ὅτι νὰ γίνωμαι ἀφορμὴ — δηλ. ἡ γραφίς μου — νὰ διαστελλῶνται εἰς θελκτικὸν μειδιάμα, εἰς φαιδρὸν καὶ ἀπροσπειρητον γέλωτα τὰ ὄραϊα χεῖλη τῶν δεσποινίδων καὶ κυριῶν, αἵτινες τυχὸν ἤθελον μὲ τιμῶσι δι' εὐμενοῦς βλέμματος, εἶνε εὐτύχημα, χαρὰ, πρὸ τῆς ὁποίας κάμπτουμαι, ὑπερηρανεύουμαι καὶ ἀκονίζω τὴν γραφίδα μου καὶ ἐτοιμάζω τὸ χρυσοπάρυφον σημειωματάριον μου, μόνην ἔμπνευσιν ἀρῶμενος ἐκ τῆς ιδέας ὅτι θὰ ἀνοίγῃνται καὶ χάριν ἐμοῦ ἔστω — ὄχι διὰ νὰ χασμηθῶσι, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ σᾶς ἐπεμπον ἀποσπάσματα Ἀντωνιαδείων δραμάτων — ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μειδιάσωσιν ἐτι Εἶνε μέγα πράγμα νὰ προκαλῆς μειδιάμα γυναικός... Ἄλλ' εἶμαι πρὸς τοῦτο ἱκανός; Τὴν ἀπάντησιν δῶσον σύ, ὅστις μὲ προεκάλεσας.

Δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὴν εἰλικρινῆ διαβεβαίωσίν μου, ὅτι οὐδόλως θέλω κοπιᾶζει διὰ τὴν συνεργασίαν μου ταύτην, καθ' ὅτι σήμερον ἐν Ἑλλάδι ὅπου σχεδὸν καὶ ἀνστρέψωμεν τὸ βλέμμα, θὰ εὐρωμεν ἄφθονον ὕλην κωμωδίας.

ΓΡΗΝΑΛΩΠΗΝΕ

Υ. Γ. Ἐλησμόνησα· ἴσως ἐγερεθῆ ἀμφιβολία περὶ τοῦ γένους μου, ἀφοῦ καὶ Σάτυρος, εἶμαι καὶ Γρυπαλωπὴξ λέγομαι. Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὑπογράφουμαι οὕτως, ἵνα μὴ, κατὰ τὴν περὶ Ἐρμαφροδίτων διάταξιν, ὑπαχθῶ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἑλλ. νόμων, τόσῳ ἐξόχων ἐν τῇ καταρτίσει, τόσῳ πρωτοφανῶν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ!

Ὁ αὐτὸς-Ἡ αὐτὴ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Διὰ τὴν 1ην προσεχοῦς Μαΐου προπαρασκευάζεται ἐν τοῖς γραφείοις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», ἐπιμελεῖα φιλοτέχων κυριῶν καὶ δεσποινίδων, γυναικεία καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις. Ἡ πρωτοβουλία τῆς λαμπρᾶς ταύτης προτάσεως ὀφείλεται εἰς τὴν συμπαθεστάτην μορφήν καὶ χρηστοτάτην ἐλπίδα τῆς πενιχρᾶς καὶ ἀνυποστηρίκτου καλλιτεχνίας μας, τὸν κ. Ἀλ. Φιλαδέλφεια, τὸν καλλιτέχνην τοῦ τε χρωστικῆς καὶ λόγου, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἔργα του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὅπερ ἡ «Σάλπιγξ» ηὐτύχησε νὰ λάβῃ, ἐλπίζουσα πάντοτε ὅτι δὲν θέλει ἀπολείψει αὐτὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τοῦ ἀνθηροῦ λογογράφου ἢ ἀγαστῆ συνεργασία.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

16. Λένιγμα.

"Ακου! μετ' ὃν πρῶτον μου ἐπιφώνημά τι εἶμαι
Μετ' ἄλλο ὡς ψηφίον τι ἐνώπιόν σου κεῖμαι,
"Ἄν δὲ τὰ δύο μέρη μου εἰς ὅλον ἐν ἀθροίσῃ
Ἐν μέρος, λῦτα, ποταμοῦ, εὐθὺς θὰ σχηματίσῃ.

ΕΚΔΟΤΑΙ Κ. Α. ΣΑΡΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Γ. Ν. ΣΟΥΤΗΣ.

17. Ἑλλειποσύμφωνον.

H—ε.α.ο.ο.ο.υ.η—ει.ε—η—ευ...α...ια—.ω.
—ευ.ε.ω.—.υ.ω.

Δ. Βολωνίνης

18. Πρόβλημα.

Τίνι τρόπῳ ὁ ἀριθμὸς 7 δύναται νὰ ἐξισωθῆ πρὸς τὸ ἄθροισμα 21, 24 φορές προσατιθέμενος;

19. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Ποίαν ιδιότητα εἶχε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως;

20. Λογόγριφος.

Εἰ ζῶ εἰ ἦν est Ρ ὅ ἦλος εἶδον ὄν κ' ἔδει non.
Ἄραβικὸς Ἴππος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ αἰνιγμάτων.

10. Κηρίον — ἡρίον (τάφος). — Ρίον — Ἴον — ὄν.
11. Σιών. — 12. Ρ. Μ. (Ρώμη). — 13. ΑΛΦΑ
14. Ὁ γραμματοκομιστής. ΔΕΩΝ
15. Τὸν υἱὸν Βενιαμὴν προδίδουσιν ΦΩΝΗ
οἱ ἀδελφοὶ ἐξ ἀχαριστίας προφθῶνως. ΑΝΗΡ

ΑΥΤΑΙ

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 10 αἰνιγμὰ ἔλυσαν ἐπιτυχῶς πρῶτος ὁ κ. Δ. Γ. Ἀντωνόπουλος μαθητῆς τῆς Ριζαρείου Ἑκκλ. σχολῆς, ὅστις καὶ ἔλαβεν ἤδη τὸ προκηρυχθὲν βιβλίον. Εἶτα δὲ οἱ κ.κ. Ἄνδρ. Γ. Μαργαρίτης (Πατρῶν), Ἀγγελῶς, Ἐλπιδοφόρος, Ν. Οἰκονομίδης καὶ Τέκμησσα (Ἀθηναίων). Ἄλλα δ' αἰνιγμὰτα οἱ κ.κ. Δ. Ἀντωνόπουλος, Ἀγγελῶς, Δ. Νικολαΐδης (Φιλιππουπόλεως), Σωτ. Εὐαγγελίου (Σμύρνης), Masque de fer, Σ. Δ., Εὐπολις καὶ Ὀμηρος Εὐσταθιάδης (Ἀθηναίων).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐφημερίδα «Θήραν». Ἐκφράζομεν πλείστας εὐχαριστίας διὰ τὰς δι' ἰδίου ἄρθρου κολακευτικὰς ὑπὲρ τῆς «Σάλπιγξ» συστάσεις σας, ἐκτιμῶντες συνάμα τὰς περὶ καθολικωτέρας διαμορφώσεως Ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ τύπου ιδέας σας. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ἄρθρον σας ἡ μάλλον πρὸς τὸ παράπονόν σας ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν ὅτι τὸ ποίημα ἐδόθη εἰς τὴν Διεύθυνσιν, οὕτω διερρυθμισμένον ὑπὸ τινος συντάκτου, δὲν ἤδύνατο συνεπῶς νὰ καταχωρηθῆ, ὅτι δὲν εἶχεν. Ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσίν σας περὶ τολμηρῶν ιδεῶν, προκειμένου περὶ ποιήματος λυρικοῦ, λόγος σοβαρὸς δὲν δύναται νὰ γίνῃ, διότι τί ἄλλο συνθέστατα καὶ ἐν γένει εἰσι τὰ ποιήματα ἢ τολμηραὶ ιδέαι καὶ ἐκφράσεις, ἐκ τῆς φαντασίας μὲν πηγάζουσαι, ἀλλ' εὐτυχῶς διὰ τὴν φαντασίαν καὶ μόνον προωρισμέναι; Τέλος ἠγνοοῦμεν ὅτι εἶχεν ἤδη τοῦτο δημοσιευθῆ ἴσως δὲ ἀπὸ σκοποῦ ἡμῶν καὶ ἀπεκρύβῃ ὥστε προκειμένου νὰ τὸ περικόψωμεν, ἄνευ ἄλλως πολλῆς καὶ ἀνιάτου αἰσθητικῆς βλάβης τῆς φιλομουσίας τῶν ἀναγνωστῶν μας, θὰ προστιμῶμεν τὴν δημοσίευσιν ἄλλου ἀνεκδότου ἔργου τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ σας.

ΦΥΣΙΣ Ἑβδομαδιαῖον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Φ. Ποίντελης. — Δημοσιεύσεις διδακτικαί, ἀρίστης ἐκλογῆς. Ἐλκυστικώτατον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλ. Βέρν, μετ' εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Σάλπιγξ» κ. Δημ. Καλογεροπούλου.